

JÁNOS ELSŐ LEVELE 1:1- 2:12

Mi volt János célja a levél megírásával?

János az első fejezet negyedik versében adja meg erre a választ.

Ezeket azért írjuk néktek, hogy örömötök teljes legyen.

Nem tudom, hogy tisztában vagy-e ezzel, de Isten szeretné, hogyha az életed tele lenne örömmel. Péter első levelében az első fejezet 8-as versében ezt írja.

Őt szerettétek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem láttátok és kimondhatatlan dicsőült örömmel örvendeztek.

János evangéliumában Jézus is beszél arról, hogy örömünk úgy válhat teljessé, ha megmaradunk őbenne:

Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam atyám parancsolatait és megmaradok az ő szeretetében.

Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen.

János evangéliumának 16. fejezetében pedig Jézus az imaéletünket hozza összefüggésbe örömünk teljességével, és ezt mondja:

Eddig nem kértetek semmit az én nevemben, kérjétek és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen.

János pedig itt az első levelében örömünk teljességét, az Istennel való közösséggel kapcsolja össze. Az az élet lesz örömteli, amely az Istennel van közösségben, és amely megmarad Istenben.

Nagyon fontos különbséget tenni az öröm és a boldogság között. Az öröm a lelkünkkel áll összefüggésben, a boldogság pedig inkább az érzéseinkkel.

A boldogság tehát nem egy állandó dolog, mert mindig a külső körülményeken múlik. Amikor jól alakulnak a dolgaim, például amikor tudok venni egy új autót, akkor nagyon boldog vagyok. Fűtőrészve igyekszem hazafelé, de közben annyira máshol járnak a gondolataim, hogy nekihaztok egy fának, és összetöröm a kocsimat, pedig még nem is volt biztosítva, és azonnal elszáll a boldogságom. A boldogság tehát nem állandó. Nagyon gyorsan és drámaian elmúlhat ez az érzés.

Képzeld el, hogy odajössz hozzám, nagyon rosszul vagy, és kétségbe vagy esve. Hatalmas tartozást halmoztál fel, úgy tűnik, hogy képtelen vagy kiegyenlíteni azt, és lehet, hogy a fejed fölül elárverezik a házat. Mindezt elmondod nekem, én pedig kiállítok neked egy csekket tíz ezer dollárról, és hirtelen minden megváltozik és madarat lehetne

veled fogatni. De ez csak addig tart, amíg elmész a bankba, meg próbálsz a csekket beváltani, és rájössz, hogy nincs rá fedezet.

A boldogság tehát változó, mulandó, mindig a körülményeimtől függ, az öröm azonban állandó. Az örömöm, ugyanis nem a külső körülményeimen múlik, az öröm az Istennel való kapcsolatommal áll összefüggésben, amely állandó. Az Istennel való kapcsolatom nem változik, még akkor sem, ha a körülményeim változnak. Lehet, hogy szörnyű dolgok történnek az életemben, de az Istennel való kapcsolatom szilárd lábakon áll, nem változik és ezért örömöm teljes lehet.

János tehát azért írja ezt a levelet, hogy egy ilyen közösségre buzdítson téged Istennel, és ha Istennel egy ilyen közösségbe kerülsz, örömöd teljes lesz.

Jánosnak azonban egy további célja is van első levelével, és ezt fel is fedi előttünk a 2. fejezet első versében.

Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek.

János tehát azért is írja ezt a levelet, hogy bátorítsa a hívőket arra, győzedelmeskedjenek a bűn fölött.

És végül volt még egy oka annak, hogy ezt a levelet megírta, erről pedig az 5. fejezet 13. versében tesz említést.

Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Istenfia nevében, hogy tudjátok, örök életetek van.

János tehát ezt a levelét a hívőknek írta, hogy biztosítsa őket üdvösségük felől.

Összefoglalva, János három alapvető céllal írta ezt a levelet.

Először is, hogy a címzett hívők öröme teljes lehessen, másrészt, hogy megtanuljanak győzedelmeskedni a bűn fölött életükben, harmadrészt pedig, hogy tudatosítsák, egészen biztosan örök életük van.

Az Ézsaiás 55.10-től Isten a következőket mondja:

Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsízűvé teszi, magot ad a magvetőknek és kenyeret az éhezőknek.

Ilyen lesz az én ígém is amely számból kijön, nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi amit akarok, eléri célját amiért küldtem.

Mit is mond ezzel Isten? Azt, hogy Isten igéjének hatalma van, hogy nem tér vissza dolgavégezetlenül, és véghezviszi azt, amit Isten akar, eléri azt a célt, amiért Isten küldte.

Ez engem nagy izgalommal tölt el. Olyan jó tudni, hogy Isten igéje nem tér vissza dolgavégezetlenül. És ezért tudom azt, hogy mire befejezzük János levelét, ti is majd egy olyan örömet fogtok megtapasztalni Istennel való kapcsolatotokban, melyre a korábbiakban még nem volt példa az életetekben.

És mivel Isten ígéje nem tér vissza dolgavégezetlenül, ezért tudhatjátok azt is, hogy egy új erőt kaptok Istentől arra, hogy a bűnt legyőzzétek életetekben, és egy új bizonyosságot is kaptok Istentől, üdvösségetek felől. Mert Isten ígéje elérte azt a célját, amiért Isten küldte.

Az embereknek egy példára van szüksége. Ha megpróbálsz nekem elmagyarázni, hogy mit kell tennem, még az is lehet, hogy elég jól megértem, hogy mit vársz tőlem, de az a legjobb, hogyha fogod magad és megmutatod, mert akkor ott vagy előttem élő példaként, és akkor sokkal könnyebb lesz neked, a te példádát követni.

Számunkra Jézus a követendő példa. János is rámutat erre és kihangsúlyozza, hogy elsősorban Jézus a mi példaképünk az Istennel való kapcsolatunkban. Ha ugyanis világosságban járunk, ahogyan ő is a világosságban jár, akkor közösségben lehetünk Istennel, és egymással, és így Jézusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ezt találjuk az első fejezet hetes versében.

Kövessük tehát Jézus példáját, járjunk mi is a világosságban, ahogyan ő is ezt teszi.

Most nézzük meg mit ír János az 1. János 2.6-ban.

Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.

Tehát Jézus például szolgál számunkra az életünkben. Élünk úgy ahogyan ő élt, járunk úgy Istennel ahogyan ő járt Istennel. Vegyünk róla példát az Istennel való kapcsolatunkban.

Az 1. János 3.2-ben ezt olvashatjuk.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Ezért, akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.

Tehát a tisztaságban is Jézus az én mércém. Meg kell tisztítanom magam, mint ahogyan ő is tiszta. A harmadik fejezet 7-es vers:

Aki az igazságot cselekszi az igaz, mint ahogyan ő is igaz.

Vagyis Krisztus ebben is a példaképem.

Most nézzük meg a 3. fejezet 23-as versét.

Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő fiának, Jézus Krisztusnak nevében és szeressük egymást ahogyan ő erre parancsolatot adott nekünk.

Vagyis Jézus az egymással való kapcsolatunkban is példaképünk, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.

És végül János a 4. fejezet 17. versében rakja fel a pontot az i-re, és ezt írja.

Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.

Tehát Krisztus a követendő példa számomra az Istennel való kapcsolatomban, saját személyes életemben és az emberi kapcsolataimban is.

Az ige figyelmeztet bennünket, hogy ne próbáljuk meg becsapni önmagunkat. A Galata 6:7-ben ezt írja Pál.

Ne tévelyegjétek, Istent nem lehet megcsúfolni.

Jakab ezt írja levelének első fejezetében a 26-os versben.

Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló.

János az első levelében szintén rámutat arra, hogy igenis becsaphatjuk önmagunkat, és az 1. János 1.8-ban ezt mondja.

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.

De hogyan is tudjuk önmagunkat becsapni? Saját állításainkkal. Az állításaink azonban addig nem tekinthetők megalapozottaknak, amíg tapasztalataink ezeket alá nem támasztják.

Az emberek tehát sok mindent állítanak, ami nem is igaz. Erre utal János az 1. János 1.6-ban. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, - és ha belegondolunk, ez egy csodálatos kijelentés, hogy én közösségben vagyok Istennel - ha tehát azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot.

Sok ember becsapja önmagát, mert úgy gondolja, hogy Istennel jár, közben azonban a sötétségben jár, és ez a kettő nem fér össze. Az első fejezet 8-as versében olvashatjuk:
Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és nincs meg bennünk az igazság.

Itt János a bűn szóval bűnös természetünkre utal. Sokan azonban tagadják a bűnös természet létezését, és azt mondják, hogy nekik nem bűnös a természetük. Az Ige azonban azt mondja, hogy bűnös természettel születünk.

Róma 5.12. Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.

Egy ember bűnének köszönhetően bűnössé vált mindegyikünk természete.

Ezért mondja Pál az Efezus 2.3-ban, hogy *egykor mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és harag fiai voltunk emberi természetünk szerint.*

Dávid is megvallja, hogy ő bűnősként jött a világra. Ha tehát valaki tagadja bűnös természetét, önmagát csapja be. Az ige azt tanítja, hogy én azért vétkezem, mert bűnös ember vagyok. Nem az tesz engem bűnös emberré, hogy vétkezem, hanem az, hogy vétkezem, igazából csak bebizonyítja azt, hogy én egy bűnös ember vagyok. Bűnös természetem van, ezért vétkezem.

Sokan a lótolvaj példáját szokták itt emlegetni. Nem attól lesz valaki lótolvaj, hogy ellop egy lovat, hanem az a tény, hogy ellopta a lovat egyszerűen csak bizonyítja azt, hogy ő egy lótolvaj. Hiszen nem is tudta volna ellopni a lovat, ha nem lett volna lótolvaj. Csak egy lótolvaj képes arra, hogy sikeresen elkössön egy lovat. A lótolvajnak ez van szívében, mert ha nem ez lenne a szívében, akkor nem tudná megtenni.

Ugyanígy van ez a mi bűnös természetünkkel is. Ha azonban én ezt mégis tagadom, önmagamot csapom be, és nincs meg bennem az igazság. Ha én azt állítom magamról, hogy én soha sem vétkeztem, akkor ezzel azt mondom, hogy a bűn csírája amely bennem van, még soha nem kelt ki és nem nyilvánult meg az életemben.

Ezzel azonban Istent teszem hazuggá, Isten ugyanis azt mondja a Róma 3.23-ban, hogy *mindenki vétkezett és hijával van az Isten dicsőségének*.
Róma 3.10. *Nincsen igaz ember egy sem, nincsen aki keresse Istent.*

Isten tehát egyértelműen kimondta, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, de ha én ezt tagadom, akkor Isten szavait vonom kétségbe és tulajdonképpen azt állítom róla, hogy ő hazudik.

János első levelének 2. fejezetében, a 4-es versben olvashatjuk: *Aki azt mondja, ismerem őt, - és milyen nagyszerű dolog ezt mondani!, - aki azt mondja ismerem őt, de nem tartja meg parancsolatait, az hazug és abban nincs meg az igazság.*
6-os vers. *Aki azt mondja, hogy őbenne van, - milyen csodálatos kijelentés ez, hogy én őbenne vagyok! De nem elég ezt csak mondani. Tehát aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.*

Most pedig nézzük meg az 1. János 4.20-at.
Ha valaki azt mondja, hogy szeretem Istent, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug.

Vagyis nem az számít amit én mondok, hiszen állíthatok valótlan dolgot is, és még önmagamot is becsaphatom. Az számít, amit teszek.
Hiába mondom, hogy szeretem Istent, mert ha közben gyűlölöm a testvéremet, akkor hazudtam.

Érdekes, hogy az emberek életében gyakran megfigyelhetjük, hogy szavaik nincsenek összhangban a cselekedeteikkel. Állítanak valamit, de utána teljesen másként cselekednek, vagy épp fordítva, tesznek valamit, de teljesen mást mondanak.

A gyülekezetünkben több tucat kisgyerek van, kisfiúk és kislányok, akiket én nagyon szeretek, mert annyira édesek. Sokszor odajönnek hozzám és köszönnek.

Az egyik kislány, aki körülbelül 2-3 éves épp ma reggel mondta az anyukájának, hogy én szeretnék menni veletek a gyülekezetbe, hogy találkozhassak Isten apukájával. Azt gondolta, hogy én vagyok Isten apukája.

Van egy másik kislány is itt a gyülekezetben, aki mindig odajön hozzám ad nekem egy puszit, átölel, aztán továbbmegy. Egyik vasárnap a családja nem jött gyülekezetbe, mert elmentek valahová, és a szülei magyarázták a kislánynak, hogy ma nem megyünk a gyülekezetbe, mert elmegyünk helyette kirándulni. Erre a kislány csípőre tett kézzel azt mondta: - A fenébe is, én akartam ma gyülekezetbe menni.

Szóval az amit mondunk és az amit teszünk, nem mindig áll egymással összhangban. Tehát nem feltétlenül az számít amit mondok, hanem inkább az, hogy mit teszek.

Mindezek felett Istennek az is a vágya, hogy bizonyosságom legyen az üdvösségem felől.

Nézzük csak meg még egyszer mit ír János az 5. fejezet 13. versében? *Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten fia nevében, hogy tudjátok, örök életetek van.*

És honnan tudjuk azt amit tudunk? Miközben tanulmányozzuk ezt a levelet, látni fogjuk, hogy egyes igazságok felől különböző módon bizonyosodhatunk meg.

1János 3.3.

És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait.

4. *Aki azt mondja ismerem őt, de nem tartja be parancsolatait hazug és abban nincs meg az igazság.* És ebből tudhatom meg, hogy én valóban ismerem-e őt.

5. *Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete.* Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.

Miből tudhatom tehát, hogy én őbenne vagyok? Abból, hogy ő teljessé teszi bennem az ő szeretetét.

1János 3.16. *Abból ismerjük meg az ő szeretetét, hogy ő az életét adta értünk.*

Miből tudom tehát, hogy Isten szeret engem? Abból, hogy az életét adta értem. Nem tudom, hogy észrevettétek-e, de az Ige Isten irántunk való szeretetére mindig a keresztet hozza fel bizonyítékul. Minden egyes alkalommal, amikor Isten bizonyítani akarja irántunk való szeretetét, akkor mindig a keresztre mutat.

1János 4.10. *Ez a szeretet és nem az, ahogy mi szeretjük Istent hanem az, ahogy ő szeretett minket. És elküldte a fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.*

János 3.16. *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta.* Ez az ige is a keresztre mutat.

1János 3.19. *Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk.*

Miből? 18-as versből. *Gyermekeim ne szóval szeressünk, ne is nyelvvél, hanem cselekedettel és valóságosan.* Ha valóságosan szeretek a cselekedeteimmel, akkor szeretek igazán és akkor tudhatom, hogy az igazságból való vagyok.

24-es vers. *És ezt, hogy ő bennünk van abból tudjuk meg, hogy a lelkéből adott nekünk.*

És honnan tudhatom, hogy mi az igazság? Olyan sokféle gyülekezet létezik, olyan sokféle vallás, honnan tudom, hogy mi az igazság?

1. János 4.2. *Az Isten lelkét erről ismeritek meg: Amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van.*

Amelyik lélek pedig nem vallja Jézust, az nem az Istentől van. Ez az Antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, most pedig már a világban van...

Mi Istentől valók vagyunk, aki ismeri Isten az hallgat ránk, aki nem Istentől van, az nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság lelkét, és a tévelygés lelkét.

1. János 4.12. *Istent soha senki nem látta, ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.*

Tehát miből tudjuk, hogy ő bennünk lakik? Abból, hogy teljessé lesz bennünk az ő szeretete. És végül 1. János 5.2. *Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent és megtartjuk az ő parancsolatait.*

Ezekből tudjuk tehát azt, amit tudunk.

Ez valóban egy nagyon érdekes levél, úgyhogy menjünk is vissza János első levelének elejére és vágjunk bele. Nagyon érdekes dolog összehasonlítani János első levelének első versét, a Biblia legelső versével, illetve János evangéliumának első versével. a Biblia legelső verse, az 1. Mózes 1.1. így szól. *Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.*

Kezdetben Isten. Isten már a kezdetek előtt is létezett. De vajon mikor volt ez?

Ei sem tudjuk képzelni, hogy milyen régen volt ez. *Kezdetben Isten teremtette a mennyet és a földet.* Isten tehát ott volt.

Most nézzük meg János evangéliumának kezdetét.

Kezdetben volt az ige, a logosz. És az ige Istennél volt, és az Isten volt az ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

És János az első levelét is hasonlóan kezdi. Ezt írja az első versben.

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni, amit János mond: *Amit szemünkkel láttunk.*

A görög eredeti szó szerinti fordítása így hangzana: „Akire rámeredtünk, akiről egy percre sem vettük le szemünket, Akit behatóan tanulmányoztunk, Akit elemeztünk.” Ezt hirdetjük tehát az élet igéjéről.

Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.

A többi tanítvánnyal egyetemben János is felismerte, hogy kicsoda Jézus valójában. A tanítványok felismerték, hogy amikor Jézus beszélt hozzájuk, akkor lényegében Isten beszélt hozzájuk. És amikor Jézusra néztek, igazából Istent látták. És amikor megérintették Jézust, lényegében Istent érintették meg.

Képzeljük csak el, hogy mit is jelenthetett számukra ez a felismerés, hogy amikor Jézus vállára tették a kezüket, akkor lényegében Istent érintették meg. Vagy amikor Jézus veregette meg az ő vállukat, akkor Isten ért hozzájuk. Nem hiába írja János, hogy amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk azt, aki a kezdettől fogva volt, őt hirdetjük.

Mikeás próféta könyvében az 5. fejezet első versében egy próféciát találunk, Jézus születésének helyéről és ott ezt olvashatjuk.

Te pedig efrátaí betlehem, bár a legkisebb vagy Juda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen, származása eleitől fogva, öröktől fogva van.

Ő az örök élet, ő mindig is létezett. Emlékezzünk csak vissza még egyszer a János 1.1-re. *Kezdetben volt az ige és az ige Istennél volt, és Isten volt az ige.*

János 1.14. *Az ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az atya egyszülöttjének dicsőségét telve kegyelemmel és igazsággal.*

Jézus az örökké való ige, az örökké való Isten, Aki testté lett, az emberek között lakott és János az első levelében azt mondja, mi láttuk őt, mi hallottuk őt, sőt meg is érintettük.

Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk és bizonyosságot teszünk róla és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.

Az örök élet nemcsak egy örökké tartó, soha véget nem érő életet jelent. Az örök élet egy új életforma is, mely nemcsak hosszában, hanem minőségében is más.

A Lukács 18.18-ban azt olvashatjuk, hogy egyszer odament Jézushoz egy gazdag ifjú és a következőket kérdezte tőle. *Jó mester mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?* Mit kell tennem, hogy olyan legyen az életem, mint a tiéd?

Az embereket vonzotta Jézus élete, az örök élet. Erről mondja János, hogy megjelent, mi pedig láttuk és bizonyosságot teszünk róla.

Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk pedig közösség az atyával, és az ő fiával, Jézus Krisztussal.

Az evangélium célja az, hogy az embereket eljuttassa az Istennel való közösségre. Isten azért teremtette meg az embert, hogy közösségben legyen vele. És fontos, hogy a gyülekezetben mi is közösségben legyünk egymással.

A korai egyházban a hívők megosztották javaikat és segítették egymást. Az Apcsel-ben láthatjuk, hogy ezen próbálkozásokat nem koronázta siker, mert akadtak közöttük lustábbak is, akik a többiekén élősködtek és eltartatták magukat a többiekkel. De tökéletes esetben, ha mindenki keményen dolgozna, tenné a maga dolgát, és az emberek valóban odafigyelnének egymásra, segítenének egymásnak, akkor működhetne ez az elképzelés.

Valójában a Szentléleknek kellene ezt kimunkálni mindannyiunk szívében, és elvileg működhetne és csodálatos lenne. De amíg ebben a földi bűnös testünkben vagyunk, bizony mindig el fogjuk rontani a dolgokat.

A korai egyházban sem működött a jóindulattal felállított rendszer, s ennek eredményeként a jeruzsálemi egyház nagyon komoly anyagi gondokkal küszködött és más gyülekezetek nem zsidó hívői segítették ki őket úgy, hogy adományokat gyűjtöttek számukra.

Hangsúlyozom, hogy a jeruzsálemi gyülekezet elképzelése alapján véve nagyon jó volt. Krisztusra építettek és az egymás iránti szeretet és törődés motiválta őket, ezért igyekeztek javaikat közössé tenni, és mindenkinek a szükségletéről gondoskodni. És hozzá kell tennem azt is, hogy mindezt szabad akaratukból tették. Senkit nem kényszerítettek arra, hogy forrásaikat a többiek rendelkezésére bocsátsák.

Az igazság azonban az, hogy amíg emberek uralkodnak, nem találkozunk tökéletes rendszerrel. Ez csak akkor fog bekövetkezni, amikor Jézus Krisztus újra eljön és ő uralkodik majd. Akkor eltöröltetik a pénz, - ezt láthatjuk az Ézsaiás 55-ben - és mindenki részesülhet majd a föld gyümölcseiből Isten dicsőséges országában.

Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömetek teljes legyen.

Tehát János az örömet az Istennel való közösséggel kapcsolja össze. És ez valóban így van. Micsoda öröm is származik abból, amikor közösségben vagyunk Istennel.

Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság.

Ez Isten természetének lényege, hogy ő világosság és nincs benne semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és sötétségben járunk, akkor hazudunk és nem cselekedjük az igazságot.

Ha te a sötétségben jársz, és bűnben élsz, nem lehetsz közösségben Istennel. Pál a Galata 5.19-ben a következőket írja.

A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek. Házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás.

Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás.

Irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

Hiába mondd azt, hogy közösségben vagy Istennel, ha a sötétségben jársz önmagadat csapod be és hazudsz.

Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással és Jézusnak, az ő fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

A görög eredetű szó szerint lefordítva, a mondat utolsó része így nézne ki: „és Jézusnak, az ő fiának vére folyamatosan, újra és újra megtisztít minket minden bűntől.”

Számomra a legnagyobb hely a világosság, itt kell lennem mindig, ahogy Ő maga is a világosságban van. És ahogy Jézus Krisztusban hiszek és őbenne bízom, az Ő vére folyamatosan, újra és újra megtisztít engem minden bűnemtől.

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és nincs meg bennünk az igazság.

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.

Attól még nem bocsáttatnak meg a bűneink, hogy megpróbáljuk azokat elrejteni, vagy ha letagadjuk bűnös természetünket.

A Példabeszédek 28.13-ban ezt olvashatjuk. *Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.*

Ha tehát te letagadod azt, hogy bűnös vagy, ha próbálsz bűneidet elrejteni, önmagadat csapod be, ha azonban megvallod bűneidet Istennek akkor Ő hű és igaz, megbocsátja azokat és megtisztít minden gonoszságtól.

Ebben versben a minden szó különösen közel áll a szívemhez. Ez ugyanis azt jelenti, hogy teljesen mindegy, hogy kinek milyen múltja volt. Bármennyire nyomorult, bármennyire sötét, bármennyire ocsmány volt ez, Jézus Krisztus vére akkor is megtisztít bennünket minden gonoszságtól, minden bűntől.

Hadd meséljek el most egy rövid történetet egy Dr. Finey nevű emberről, egy amerikai lelkipásztorról. Isten hatalmas ébredéseket indított el Dr. Finey-n keresztül és egész közösségeket változtatott meg nagyon radikálisan.

Például egyik alkalommal Amerika keleti partján hirdette az igét, és az evangélium annyira szíven ütötte azt a várost, hogy Dr. Finey távozása után bezártak minden kocsmát, mert hirtelen elfogytak a látogatók. Egyik nap Dr. Finey épp a gyülekezetbe tartott, a lépcsőn megállította őt egy ember és a következőket mondta.

- Szeretnék Önnel ma este beszélgetni. Lehetséges lenne ez?

Dr. Finey pedig készségesen igent mondott. A lépcső tetején azonban már várták Dr. Finey-t a gyülekezet vénei, akik azonnal megkérdezték tőle, hogy mit akart tőle ez az ember. Dr. Finey elmondta nekik, hogy beszélgetni szeretne vele a gyülekezeti alkalom után, mire a vének felvilágosították őt, hogy az egyik legszörnyűbb és legveszélyesebb ember a városban. Volt már rá példa, hogy bérgyilkosokat bérelt fel és semmitől sem riadt vissza. A vének tehát megpróbálták lebeszélni Dr. Finey-t arról, hogy találkozzon ezzel az emberrel, mert attól tartottak, hogy őt is meg akarja ölni.

Ő azonban kitartott az ígérete mellett és hajthatatlan volt, úgyhogy Finey és ez az ember kisvártatva elindultak, és sötét utcácskákon mentek végig, míg egy elhagyatott épülethez nem értek. Bementek, az ember pedig bezárta mögöttük az ajtót, majd intett Finey-nek, hogy üljön le.

Azután előhúzott egy pisztolyt, lerakta az asztalra és a következőket mondta Fineynek.

- Ön mondott tegnap valamit, ami megütötte a fülemet és szeretném tudni, hogy valóban igaz-e? - majd így folytatta.
- Ön tegnap azt mondta, hogy Isten fiának Jézus Krisztusnak a vére minden bűnünktől megtisztít bennünket.

Erre Finey közbevágtott és azt mondta:

- Nem, nem én mondtam ezt, hanem Isten mondja ezt az ő Igéjében.

Erre az ember így folytatta.

- De hát Ön nem tudja, hogy én mit követtem el, ön nem ismer engem. Sokszor feketén, pénzért kártyáztunk a kocsmá egy eldugott hátsó szobájában. Voltak olyanok, akiket az utolsó fillérüktől is megfosztottam, úgyhogy annyira elkeseredtek, hogy öngyilkosságot követtek el. Ön szerint Isten meg tud bocsátani nekem?

Finey erre így szólt:

- Én csak azt tudom mondani, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus vére minden bűnünktől megtisztít bennünket.

Erre az ember így folytatta:

- Ez sajnos még nem minden. Enyém az a kocsmá ott és sokan járnak oda italozni és gyakran jönnek oda hozzám a feleségek gyerekekkel rongyokba öltözve és könyörögnek nekem, hogy ne többé szolgáljam ki a férjüket. Én azonban ki szoktam dobni a feleségeket az utcára, és addig árulom az alkoholt a férjeknek, amíg bírja a pénztárcájuk, utána őket is kidobom. Dr. Finey, ön azt akarja mondani, hogy Isten meg tud bocsátani egy ilyen embernek?

Finey ismét így válaszolt:

- Én csak azt tudom mondani, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus vére minden bűnünktől megtisztít minket.

Erre az ember így folytatta:

- Ez még mindig nem minden. Ez a fegyver itt előttem jó pár ember halálát okozta már, akik az utamba kerültek. Felbéreltem embereket, hogy tegyék el őket láb alól, megölettem őket. Ezek után ön azt akarja mondani, hogy Isten meg tud nekem bocsátani?

És Finey újra elismételte ugyanazt: a Biblia azt mondja, hogy minden bűnünktől megtisztít bennünket Jézus vére.

- Pedig még mindig nincs vége, tette hozzá ez a férfi. - Ott az utca túlsó oldalán, abban a téglapépületben, ott lakik a feleségem és egy gyönyörű kislányunk. De én egy kedves szót nem szóltam a feleségemhez az elmúlt 16 évben. Mi több, mindig szörnyen viselkedtem velük. Az egyik nap, amikor a kislányom odarohant hozzám, én ellöktem magamtól, ő pedig nekiesett a tűzhelynek és nagyon komolyan megégette magát. Még sohasem mondtam a kislányomnak, hogy szeretem. És Ön azt akarja mondani, hogy Isten meg tud nekem bocsátani?

Ekkor Finey talpra ugrott, odarohant ehhez az emberhez, vállon ragadta, elkezdte rázni, és ezt kiáltotta:

- Uram, még soha nem hallottam ilyen szörnyű történetet. Ha rajtam múlna én nem tudom, hogy meg tudnék-e bocsátani, de azt tudom, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűnünktől.

Erre a férfi így válaszolt:

- Köszönöm, csak ennyit akartam tudni.

Azzal odament az ajtóhoz, kinyitotta és csak ennyit kérdezett:

- Ugye hazatalál egyedül is?

Másnap reggel, amikor hazament a kocsmából, a feleségét már ébren találta a kislányával együtt. Ők lent voltak a konyhában. A férfi belépett a házba és felment az emeletre.

Az anyuka azt mondta a kislánynak:

- Menj, szólj a papának, hogy kész a reggeli.

A kislány felfutott a lépcsőn, a lépcső felénél megállt, és felkiáltott az emeletre:

- Apa, anya azt üzeni, hogy kész a reggeli!

Mire a válasz:

- Csillagom mond meg anyának, hogy apa ma nem kér reggelit.

Erre a kislány visszarohant a konyhába és azt mondta az anyukájának:

- Anya, anya, képzeld apa azt mondta, hogy nem kér ma reggelit, és azt is mondta nekem, hogy csillagom.

Az anyuka elcsodálkozott és azt mondta:

- Kislányom, biztosan félreértetted. Menj csak vissza és szólj még egyszer apának, hogy kész a reggeli.

Erre a kislány megint felfutott a lépcsőn és ugyanazt kiáltotta:

- Apa, anya azt üzeni, hogy kész a reggeli!

Az apa pedig így szólt:

- Gyere csak egy kicsit ide hozzám, kislányom!

Amikor a kislány odafutott hozzá, az ölébe ültette és elkezdett neki arról beszélni, hogy mennyire szereti őt. Egy kis idő elteltével az anyukának feltűnt, hogy a kislány nem jött vissza, ezért felment utána az emeletre, és az ajtóból megpillantotta a férjét, amint kislányukat életében először az ölében tarja.

Ekkor a férfi odafordult hozzá, könnyekkel a szemében és azt mondta:

- Gyere ide te is, kedvesem. Tegnap este megtudtam valamit, ami mindennél csodálatosabb. És tudom, hogy igaz. Isten fiának, a Jézus Krisztusnak a vére minden bűnünktől megtisztít.

Ezután ez a férfi bezárta a kocsmáját és gyökeresen megváltozott Jézus Krisztus ereje által. A város legfélelmetesebb emberéből a város jótévőjévé vált.

Teljesen mindegy, hogy kinek milyen a múltja, teljesen mindegy, hogy mennyire sötét, ocsmány, Jézus Krisztus evangéliuma mindenkinek reményt ad. Csak annyit kell tenned, hogy megvallod bűnödöt. Ő hű és igaz, megbocsát, megtisztít téged minden bűntől.

Milyen csodálatos is az evangélium, micsoda változást hoz még az olyan emberek életébe is, akik korábban a reménytelenségbe sanyıldtek, és elveszettek voltak.

Isten a következőket mondja Pálnak az Apcsel 26.18-ban:

Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az én bennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Így hát nekünk adatott az a csodálatos és örömteli kiváltság, hogy megosszuk az evangéliumot másokkal. Azt az evangéliumot, amelynek hatalma van arra, hogy az embereket megszabadítsa a sötétség és a bűn hatalmából.

Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt és nincs meg bennünk az ő igéje.

Második fejezet első vers:

Gyermekeim ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek.

Az előző fejezetben János rámutat levelének céljára. Azért írja meg levelét, hogy mi közösségben lehessünk Istennel. A bűn azonban megszakítja ezt a közösséget.

Az Ézsaiás 59.1-től ezt olvashatjuk:

Nem az úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentől. A ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek és nem hallgatott meg.

Amikor megteremtette Isten az embert, ezt parancsolta neki az 1Mózes 2:16-tól:

”A kert minden fájáról szabadon ehetsz.”

„De a jó és rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.”

Miután pedig Ádám és Éva vétkezett, az Úr így kiáltott: „Hol vagy?”.

A bűn következtében megtört a kapcsolat Isten és ember között, mert a bűn mindig megszakítja az Istennel való közösségünket. Ahhoz tehát, hogy Istennel közösségben

lehecsünk és abban is maradassunk, fontos, hogy ne vétkezzünk. János azért is írja levelét, hogy segítsen nekünk győzedelmeskedni a bűn felett. Ez pedig természetesen a Szentlélek által válik lehetségessé a mi életünkben.

Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. Ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

A pártfogó nem más, mint a közbenjáró, aki képvisel bennünket és a mi ügyünket. Tudnunk kell tehát, hogyha vétkezünk, Jézus Krisztus ott van a mennyben, aki a mi pártfogónk, és közbenjár értünk az Atyánál.

A zsidók 7.25-ben ezt olvashatjuk:

Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzen értük.

A Róma 8.34-ben ezt írja Pál.

Ki ítélne kárhozatra, a meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van és esedezik is értünk?

Az 1Timóteus 2.5-ben pedig Pál a következőket írja.

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.

Ha tehát vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

Amikor Jób olyan sok nehézségen ment keresztül, és a barátai próbáltak neki segíteni, hogy jobban megértse nyomorult helyzetét, az egyik barátja azt ajánlotta Jóbnak, hogy egyszerűen csak hozza rendbe az Istennel való kapcsolatát és akkor minden helyreáll majd.

Jób erre azt válaszolta. Ahogy az égre nézek és a csillagokra, rádöbbenek, hogy Isten milyen hatalmas. Ő teremtette a világmindenséget és akkor rádöbbenek, hogy én csupán egy aprócska porszem vagyok. Hogyan is mehetnék így oda Istenhez, hogy az ügyemet előtte képviseljem. Ő olyan hatalmas én pedig egy senki vagyok. Olyan széles közöttünk a szakadék, hogy én azt sohasem tudom átugrani.

Hatalmas szakadék tátong a halandó ember és a halhatatlan Isten között, amelyet az ember saját erejéből nem tud áthidalni. A világ minden vallásának ez a hiányossága, hogy ők a földről indulnak, és innen próbálják elérni a végtelen Istent. Ez azonban teljességgel lehetetlen.

Teljesen mindegy, hogy mekkorát nyújtózunk, a véges, soha nem érheti el a végtelent. Itt rontják el a világ vallásai, hogy egy véges földi alapból indulnak ki és így próbálják megragadni a végtelent.

Jézus Krisztus evangéliuma azonban nem erről szól. Ott a kiindulási pont Isten, mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta. A végtelen Isten volt az, aki kinyúlt felénk, halandók felé, mégpedig Jézus Krisztuson keresztül.

Isten tehát a kiindulópont, és ez azért működhet, mert a végtelen Isten számára nem jelent gondot kinyúlni a véges emberi teremtmények felé Jézus Krisztus által.

Amit kezdettől fogva hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, írja János levelének elején. Isten emberré lett.

Jób problémája a következő volt: Felismerte, hogy Isten hatalmas és végtelen, és azt is tudta magáról, hogy ő nagyon is véges. Ezért okozott neki problémát, hogy ő egy véges emberként, hogyan is járulhatna a hatalmas végtelen Isten elé.

Ezt mondja Jób könyvének 9.-ik fejezetében: *Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.*

Vagyis Jób felismerte, hogy a megoldás az, hogy még valaki odaáll a véges ember és a végtelen Isten közé. Valaki, aki mindkettőjükre ráteheti a kezét. Jób azonban azt mondja, hogy ilyen valaki nem létezik. Itt vagyok én, a halandó ember, és nem tudom, hogy miként mehetnék oda a végtelen Isten elé.

Jézus azonban pontosan az a valaki, akiért Jób kiállt. Róla mondta azt Pál az 1. Timóteus 2.5-ben, *hogy mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és emberek között az ember Krisztus Jézus.* Ő megérinti Istent, mert a kezdetektől fogva Istennel volt és ő maga is Isten, majd egy időre emberré lett, emberi testben eljött erre a világra, hogy kinyúljon az emberek felé és őket is megérintse.

Ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az atyánál, az igaz Jézus Krisztus. Mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért. De nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.

Jézus Krisztus minden ember, minden bűnét elhordozta a kereszten. Halálával mindenkinek, minden bűnéért kifizette az árat.

A Máté 12.31-ben a következőket mondja Jézus: *Minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a lélek káromlása nem bocsáttatik meg. Még ha valaki az emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg, sem ebben a világban, sem az eljövendőben.*

De mit is jelent a Szentlélek káromlása? Azt jelenti, hogy nem fogadjuk el a Szentlélek Jézusról tett tanúbizonyságát, és így elutasítjuk Jézus Krisztust.

A János 3.17-ben ezt olvashatjuk:

Mert az Isten nem azért küldte a fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.

Aki hisz őbenne az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak, vagyis nem akartak átmenni a sötétségből a világosságba.

Amikor ott állunk majd Isten előtt, ez az egyedüli dolog amivel kapcsolatban számot kell majd adnunk neki.

Hogy is mondta János? Hogy Jézus Krisztus engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nem csak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért. Így tehát egyetlen egy bűn marad amelyért felelnünk kell Isten előtt. Ez pedig az, hogy a sötétséghez ragaszkodtunk, és elutasítottuk Isten szeretetét, elutasítottuk azt a közösséget, amelyet Isten nekünk felkínált Jézus Krisztus által.

Ne úgy képzeld tehát azt a pillanatot amikor ott állsz majd Isten előtt, hogy Isten egy hosszú listán megy majd végig, és minden valaha általad elkövetett szörnyűséget egymás után felsorol. Isten ítélőszéke előtt egyetlen dologról lesz majd szó. Arról, hogy mit kezdél Jézus Krisztussal: Hogy befogadtad-e Őt, vagy elutasítottad.

És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait.

János evangéliumának 14. fejezetében Jézus a következőket mondja.

Aki befogadja parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én atyám. Én is szeretni fogom őt és kijelentem neki magamat.

Nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mond Jézus?

Aki befogadja parancsolataimat és megtartja azokat. Nem elég csupán ismerni Jézus parancsolatait, meg is kell őket tartanunk.

Pál is azt írja a Róma 2.13-ban. *Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni.*

Jézus a János 13.34-ben ezt mondja. *Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.*

Nem elég azonban azt mondanom, hát én igen, tudom, hogy Jézus mit mond, hogy szeressük egymást. Ha te ezt mondod, de közben másokat gyűlölsz, akkor csak hallgatója vagy Jézus szavainak, de nem cselekszed meg azokat.

Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait.

Aki azt mondja ismeri őt, de nem tartja meg parancsolatait, az hazug és abban nincs meg az igazság.

Ha valaki azt mondja, hogy én hiszek Jézus Krisztusban, ő az uram és megváltóm, akkor ez a hit abban is megnyilvánul majd, ahogy az Ő életét éli, ha az Ő kijelentését komolyan gondolta.

Hiszen az ember sok mindent mondhat.

Én is mondhatom azt, hogy hiszek valamiben, közben pedig egyáltalán nem hiszek abban, de mégis olyan meggyőzően tudom ezt bizonygatni mások előtt, hogy elhiszik rólam, hogy én abban a dologban hiszek. Istent azonban nem tudom becsapni.

A Jézus Krisztusba vetett igaz hit a viselkedésemem keresztül is meglátszik majd. Többé nem tudok a sötétségben járni, ha valóban bennem van a világosság.

Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.

Vagyis az összes parancsolat valójában két parancsolattal foglalható össze. *Szeresd Istent és szeresd felebarátodat.*

A Róma 13.8-ban azt mondja Pál. *Aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.*

A Galata 5.23-ban pedig, miután az előző igeversben felsorolja a lélek gyümölcseit és a szeretetet is megemlíti, azt írja, hogy az ilyenek ellen nincs törvény.

János is, amikor itt Isten parancsolatait említi, tulajdonképpen erre a két parancsolatra gondol, amely összefoglalja Isten összes többi parancsolatát. Szeresd Istent és szeresd a felebarátodat. Tudjuk, hogy az egyik a másik nélkül aligha valósítható meg. Aki szereti Istent, annak szeretnie kell felebarátait is.

Néhány igeverssel később János azt írja majd, hogy *aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van.* Tehát ha azt mondod, hogy szereted Istent, a felebarátodat azonban gyűlölöd, akkor hazudsz.

Az 1. János 4.20-ban ezt olvashatjuk: *Ha valakit azt mondja szeretem Istent, a testvérét azonban gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.*

Az egésznek a lényege tehát a szeretet.

Vannak azonban akik fennhangon panaszkodnak, hogy olyan nehéz Isten parancsolatait megtartani. De kérdezem én, mi olyan nehéz Isten parancsolataiban? Miért nehéz Istent szeretni, miért nehéz a felebarátunkat szeretni? Hiszen Isten parancsolatait a szeretet törvénye mind magába foglalja. Mert ha igazán szereted valakit, akkor nem fogok hamisan vádaskodni ellene, nem fogom meglopni, és így mindaz ami a tíz parancsolatba szerepel fölöslegessé válik.

És ha igazán szereted Istent, akkor nem veszed a szádra az Ő nevét hiába, akkor tisztelni fogod Őt, és akkor megőrzöd tisztának az életedet, és neki ajánlod azt fel mindennap. Tehát minden a helyére kerül akkor, ha a szeretet törvényét megtartod: ha Istent szereted mindenképp felett, és ha szereted felebarátodat.

Alapvetően ez a két legfontosabb parancsolat, amely az összes többi magába foglalja, és ha ezt tudatosítjuk, akkor sokkal egyszerűbbé válik minden.

Hogyan tudok tehát valakit szeretni, aki nem is kedves hozzám? A saját erőmből képtelen vagyok szeretni. De Isten szereti őt, és ahogy én alárendelem magam Istennek és hagyom, hogy munkálkodjon bennem, Ő ad nekem szeretetet egy ilyen ember iránt. Isten nekem adja az ő Szentlelkét, aki énbennem gyümölcsöt terem, a szeretet gyümölcsét.

Az 1 Korintus 13-ból pedig tudom, hogy milyen ez a szeretet.

Türelmes, jóságos, nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója föl a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, minden eltűr. A szeretet soha el nem múlik, ha hagyom, hogy a Szentlélek irányítsa az életemet.

Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete.

Ó, bárcsak bennem is teljessé lenne Isten szeretete! Ez az én imám.

De ez addig nem fog megtörténni, amíg el nem jutok önmagam végére, és amíg az óemberem Krisztussal együtt oda nem szegeztetik a keresztre. Amíg azonban mindig minden rólam szól, és csak saját magam körül forognak a gondolataim, addig nem lesz bennem igazán teljessé az Isten szeretete. De minél teljesebbé válik bennem Isten szeretete, annál kevésbé leszek önmagammal elfoglalva, annál kevésbé akarok majd önmagamnak élni.

Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.

Jézus Krisztus a mi példaképünk, aki a Máté 11.28-ban a következőket mondja.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagyok terhelve és én megnyugvást adok nektek.

Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű és megnyugvást találtok lelketeknek.

Mit mond tehát Jézus? Azt, hogy tanuljunk tőle. Hogy tanulmányozzuk az életét, hogy tekintsünk rá példaképünként, mert visszatérve az 1János 2.6-hoz, *aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.*

Jézus a példa számunkra, Aki odaszánta az életét, és szeretetben szolgált a körülötte lévőket. Hányszor olvashatjuk az evangéliumokban is, hogy az Úr meglátta azt az asszonyt vagy azt a férfit és megsánta. Mindig amikor Jézus szükségben szenvedővel találkozott, megsánta őt, és segített rajta.

János első levelének 3. fejezetben ezt írja:

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?

Ha valaki ezt teszi, akkor nem követi Jézus példáját, mert nem indul meg mások nyomorúságán és gyengeségén, ahogy azt Jézus tette.

Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem egy régi parancsolatot, amely kezdettől fogva meg van nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok.

Viszont új parancsolatot írok nektek. Azt, ami igaz őbenne és tibennetek, hogy múlik a sötét és már fénylik az igazi világosság.

Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van.

Aki szereti a testvérét, az a világosságban van, és nincs benne semmi megbotránkoztató.

Aki pedig gyűlöli a testvérét, az a sötétségben van és a sötétségben jár, s nem tudja hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.

Mit jelent tehát a sötétségben járni? Azt jelenti, hogy valaki gyűlöli embertársát.

Ha a te életedben is van valaki, akit kifejezetten gyűlölsz, akkor te is a sötétségben jársz. Nagyon vigyázz, mert lehet, hogy azt állítod, hogy a világosságban jársz, de önmagadat is becsapod, és talán észre sem veszed, hogy megvakultál, és csak tapogatózol, de nem tudod, hogy hová mész. A sötétség elvette szemed világát.

Semmi sem vakít meg bennünket jobban, mint a gyűlölet. Amikor a szívünk telve van gyűlölettel és keserűséggel valaki felé, akkor elvakultan csak a negatív vonásokat fedezzük fel abban a másikban. Képtelenek vagyunk bármiféle pozitív oldalát is meglátni, mert nem is vagyunk erre hajlandóak.

A szeretet azonban olyan, mint a fény, és megvilágítja az utat amelyen járunk. Így ha szeretetben járunk, nem botlunk meg, és nem esünk el az úton.

Ez a két parancsolat tehát, hogy szeresd Istent és szeresd felebarátodat, magában foglalja az egész evangéliumot és Krisztus tanítását. Ezek tehát Isten parancsolatai, amelyekről azt mondja János az 1János 5.3-ban, hogy *az ő parancsolatai pedig nem nehezek.*

Jó és egészséges dolog szeretni az embereket. A gyűlölet pedig nagyon is ártalmas az egészségre. A gyűlölet és a keserűség olyan kémiai anyagokat szabadítanak fel szervezetünkben, amelyek bizony ártalmasak az egészségünkre és szépen, lassan felemésztenek bennünket.

A szeretet azonban ezzel ellentétben olyan anyagokat szabad fel az ember szervezetében, amelyektől az ember sugárzik. Elég csak ránézni azokra, akik szerelmesek. Ők ennek élő bizonyítékai. Csak úgy ragyognak.

Bárcsak tudatosítanánk ezt magunkban, és bárcsak a gyűlölet helyett a szeretet választanánk.

Péter második levele 1-3. Fejezet

Simon Péterről azt kell tudnunk, hogy eredetileg Simon volt a neve, a Péter nevet Jézustól kapta.

„Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola”

Vegyük észre a sorrendet! Első helyen áll az, hogy Jézus Krisztus szolgája, majd ezt követi az, hogy apostola.

„mindazoknak, akik velünk együtt ugyanabban a drága hitben részesültek Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus igazsága által”

Péter tehát rámutat arra, hogy ő írja ezt a levelet, mégpedig azoknak, akik ugyanabban a drága hitben részesültek. Nagyon érdekes, hogy Péter, a kemény legény egy ilyen szót használ, hogy drága. És nem csupán ebben a levélben, hanem korábban is. Ugy tűnik, hogy Péternek ez volt az egyik kedvenc szava.

2: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak megismerésében.”

Kegyelem és békesség! Gyakran köszöntötték így egymást a hívők. Vegyük azonban észre, hogy itt pontosan mit mond Péter. Azt mondja: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen” De hogyan is lehetséges ez? Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak a megismerésén keresztül. Minél inkább megismerjük ugyanis Istent, minél inkább megismerjük Jézus Krisztust, és annál inkább megismerjük az Ő kegyelmét és az Ő békességét. Isten annyira kegyelmes. De ahhoz, hogy ezt a kegyelmet megértsük és megismerjük, előbb Őt magát kell ismernünk.

3: „Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.”

Isten mindennel ellátott bennünket ahhoz, hogy egy gyümölcsöző keresztény életet élhessünk, és mindennel megajándékozott bennünket, amely egy istenfélő élethez szükséges. Mindez Isten megismerésén keresztül lesz a miénk. Mennyire fontos tehát, hogy megismerjük Istent. És hogyan ismerhetjük meg Őt? A Bibliából. Nagyon fontos, hogy Istenről aszerint alakítsunk ki magunkban egy képet, amit Ő Magáról kinyilatkoztatott.

Veszélyes az, amikor én az Istenről alkotott elképzelésemet aszerint alakítom ki, hogy szerintem Istennek milyennek kéne lennie. Ilyenkor ugyanis az történik, hogy elképzelem milyen lennék én, ha tökéletes lennék, ezt kivetítem Istenre, és ez határozza meg az Istenről alkotott képemet. Ez a kép azonban nem valós képe Istennek, és az így kialakított Isten nem ér fel a valódi Istennek. Vagyis Istent nem az

emberek Istenről alkotott elképzeléseiben kell keresnem, hiszen ezek az istenképek alapvetően az emberek személyiségét, az emberek ideáljait tükrözik.

Nagyon fontos tehát, hogy az én istenképem arra a kinyilatkoztatásra épüljön, amelyet Isten adott az embernek saját magáról. És persze nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten a legtökéletesebben magát Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki.

A Zsidók 1:1-ben ezt olvashatjuk: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”*

Én tehát Jézus Krisztuson keresztül megismerhetem, és jobban megérthetem Istent, és ahogyan egyre jobban megismerem Istent, egyre inkább növekedek a kegyelemben. Ahogy egyre inkább megismerem Istent, rádöbbenek arra, hogy Isten mindent megadott nekem, amire szükségem lehet ahhoz, hogy istenfélő életet éljek.

4: „Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek”

Itt megint azt látjuk, hogy Isten ígéje mennyire fontos, mert Isten ígéből megismerhetem Istent, és így Isten ígéje teszi lehetővé számomra azt, hogy az isteni természet részesévé lehessenek. Isten ígéje az a mag, amely által én lelki értelemben megfogantam,.

Jézus a Máté 13-ban, a magvető példázatában elárulja nekünk, hogy a mag nem más, mint az ige, amelyből egy új, szellemi értelemben vett élet kel majd ki.

Az ígében drága és hatalmas ígéreteket találunk, ezek pedig segítenek abban, hogy hasonlóvá váljunk az isteni természethez. Hihetetlenül fontos tehát az, hogy tanulmányozzuk az ígét, mégpedig a teljes ígét, mert mindig tartogat számunkra valami újat.

A Biblia bámulatos jellemvonása, hogy mindegy hányadszorra olvasom már, mindig és mindig újra szól a szívemhez. A Biblia számomra soha nem válik unalmassá, sohasem tudom azt mondani egy legyintésre, hogy de hát én ezt már olvastam. Mert ahogy imádkozom és odafigyelek arra, amit olvasok, a Szentlélek újabb és újabb igazságokat tár fel előttem, amelyeket korábban nem is vettem észre. Ahogy tehát egyre inkább megismerem Istent az ígén keresztül, növekedni tudok az Ő kegyelmében. Ami pedig ezeket a drága és hatalmas ígéreteket illeti, én hiszem, hogy az ígében minden elképzelhető helyzetre és nehézségre találunk egy ígéretet.

Teljesen mindegy, hogy ki, milyen problémával küszködik, hiszem, hogy az ige tartogat számára is, kimondottan az ő problémájára nézve egy konkrét ígéretet. Ha erőre van szükségünk, Isten megígéri, hogy erőt ad, ha szabadulásra van szükségünk, Isten megígéri, hogy megszabadít, ha Isten segítségére van szükségünk, találunk olyan ígéretet is, amelyben Isten biztosít bennünket afelől, hogy segít nekünk. Isten drága és hatalmas ígéreteket adott nekünk, amelyeket igenis a sajátunkénak kell éreznünk, a magunkévá kell tennünk, és így részeseivé lehetünk Isten természetének, és megmenekülhetünk attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.

Bizonyára észrevettétek, hogy egy beteg, romlott világban élünk, amelynek a gyökerénél a kívánságot és a mohóságot találjuk, mi azonban Istennek hála ebből már megszabadultunk, pontosan annak köszönhetően, hogy megismertük Istent az Ő igéjén keresztül, és, hogy részeseivé lehettünk az Ő isteni természetének. Hihetetlenül fontos tehát, hogy folyamatosan Isten igéjéből táplálkozzunk, mert a lelki emberünket az ige táplálja.

És természetesen nekem is van testem, de van lelkem is.

Érdekes módon arra mindig odafigyelek, hogy a testemet tápláljam, mert a testem bizony nagyon követelőző tud lenni: elkezd korogni a gyomrom, úgyhogy megyek és megvacsorázom. Sőt mi több, arra is odafigyelek, hogy egy kiegyensúlyozott étrendem legyen. Hiszen tudom, hogy ez elengedhetetlen a jó erőnléthez. De gondoljunk csak bele, ha ugyanolyan nagy gonddal táplálnánk lelki emberünket is, mint a testünket, mennyivel erősebbek lennénk lelkileg. Gondoljunk csak bele, hol tartanánk akkor, ha a lelki étrendünk is sokkal kiegyensúlyozottabb lenne.

Étrendünk lelki részét azonban hajlamosak vagyunk elodázni. Például azt mondjuk: jó akkor én minden este elolvasok egy zsoltárt, azok úgy is olyan rövidek.

Ezzel próbálom megnyugtatni a lelkiismeretemet, hogy hát én ma is olvastam az igét, pedig közben nem igazán táplálkoztam az igéből. Fontos, hogy végig tanulmányozzuk a teljes Igét, hogy kiegyensúlyozott lelki étrendünk legyen, mert így ismerhetjük meg Istent, és így lehetünk részeseivé az Isten természetének.

5: *„Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjétek arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet”*

6: *„az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet”*

7: *„a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet.”*

Képzeljük el, hogy ezek a létra egy-egy fokát képviselik, és képzeljük el, hogy te felfelé mászol ezen a létrán. A kérdésem az, hogy: „ezek alapján te a létra melyik fokán állsz éppen. Vajon növekedsz-e? Ha visszanezel az elmúlt évre, növekedtél-e Istenben? Volt-e lelki értelemben vett előrelépés az életedben? Vagy csak futottad a köreidet, csak gyúrtál a taposómalomban, hogy valahogy szinten tartsd az életed?”

Az ige nemcsak arra bátorít minket, hogy szinten tartsuk az életünket, hanem arra, hogy növekedjünk, hogy a hitünket növeljük, hogy a hitünkhöz társítsunk emberséget és ismeretet, önuralmat és állhatatosságot és így tovább. Arra szeretnék bátorítani mindenkit, hogy vizsgálja meg az életét, ismerje fel, hogy pillanatnyilag hol áll, és, hogy merre tart és, hogy melyek a lelki céljai.

8: *„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlenek, sem terméketlenek.”*

Vagyis az életetek gyümölcsöt terem majd. Sokszor jönnek hozzám emberek, és azt mondják, hogy úgy érzik lelkileg teljesen kiszáradtak, de ezzel tulajdonképpen önmaguk ellen tanúskodnak. Ez azért van ugyanis, mert nem törekedtek arra, hogy növekedjenek, nem igyekeztek arra, hogy a hitükhöz igaz emberséget, az igaz emberséghez ismeretet, az ismerethez önuralmat, az önuralomhoz állhatatosságot, az állhatatossághoz kegyességet csatoljanak. Ha azonban ezek a dolgok gyarapodnak bennünk, akkor nem száradunk ki, hanem az életünk telve lesz Isten ismeretével, és így szeretettel, örömmel és békességgel.

9: „Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak”

Lelki értelemben vak, mert nem látja azt, hogy milyen állapotban van, és, hogy mire is volna szüksége.

Rendkívül szomorú, de igaz, hogy a bűn eltompítja az emberek érzékeit. Ha folyamatosan vétkezünk, egy idő után megöljük saját lelkiismeretünket.

Az első alkalommal, amikor az ember egy adott bűnt elkövet még nagyon rosszul érzi magát, viaskodik önmagával, nyomorultul érzi magát és lelkiismert-furdalása van. De aztán az ember túlteszi magát rajta, és azon kapja magát, hogy, amikor a következő alkalommal ugyanabba a bűnbe beleesik, már nem érzi magát annyira rosszul, mint az első alkalommal és így szépen- lassan eljut arra a pontra, hogy vétkezik és már a szeme sem rebben.

A bűn a kábítószerhez hasonlóan eltompítja az érzékeinket, megvakítja az embert, és szépen-lassan megfoszt minket saját akarattunktól, és megköztözöttséget okoz. Az ember függővé válik, és már nincs ereje nemet mondani.

9: „Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult.”

Vegyük észre tehát, hogy rövidlátóvá is válik ez az ember, vagyis nem képes az örökkévalóság fényében látni a dolgokat. Pedig nagyon veszélyes állapot az, amikor az örökkévalóságot teljesen figyelmen kívül hagyjuk, és bizonyos értelemben csak a máának élünk, csak azt látjuk, ami most van, és csak az a fontos, amiből most tudunk hasznot húzni.

Abban a pillanatban, amikor az örökkévalóság kikerül a látókörünkből, saját életünket nem látjuk már megfelelően. Többé már nem tudunk jó döntéseket hozni, és hajlamosak vagyunk arra, hogy ostobaságokat tegyünk.

Bárcsak mindig tudatában maradnánk az örökkévalóság közelségének! Bárcsak felismernénk azt, hogy minden nap ott állunk az örökkévalóság küszöbén! Azt senki nem tudja pontosan, hogy mikor hal meg, de egy napon mindannyian meghalunk. És sokan mégis úgy élik az életüket, mintha ez soha nem jönne el.

Ne feledjük a gazdag ember példázatát, amelyet Jézus a Lukács 12:16-ban mondott: *„Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje, ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet.*

Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csúreimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat, és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál!

Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?”

Ez az ember is azt mondogatta, hogy neki mindene megvan, semmire sincs szüksége, és úgy élt, mintha soha nem kellett volna meghalnia. Isten azonban azt mondta, hogy még az éjjel véget ér az életed.

Mi mindannyian ott élünk az örökkévalóság küszöbén és nem tudhatjuk, hogy mikor jön el az utolsó lépés. Ezért mindig az örökkévalóságot kell szem előtt tartanunk. Azt kell nézzünk, hogy mi értékes az örökkévalóság szempontjából. Mi az, aminek az örökkévalóság szempontjából lesz hatása. Ha tehát szem elől tévesztjük az örökkévalóságot, akkor megvakulunk.

9: *„Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult.”*

10: *”Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha.”*

Persze mindig akadnak olyanok, akik megkérdőjelezik azt, hogy mennyire biztos a hívő üdvössége. Pedig az üdvösség biztos, hiszen mit is mond Péter? Ha ezt teszitek nem fogtok megbotlani soha. Ha tehát a hitünkhöz igaz emberséget, az igaz emberséghez ismeretet, az ismerethez önuralmat, az önuralomhoz állhatatosságot csatolunk, akkor nem bukunk el, hanem közelebb kerülünk Istenhez.

11: *„És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.”*

Vajon te hogyan lépsz majd be a mennybe? Éppen, hogy csak beesel?

Sajnos sok ember csak arra törekszik igazán, hogy valahogy bekerüljön. Ha éppen csak hogy bekerülök, az se baj - gondolják.

Ami azonban engem illet, én dicsőségesen szeretnék bemenni Jézus Krisztus örök országába, nemcsak befejezni szeretném a versenyt, hanem szeretném azt meg is nyerni.

Az 1Korinthus 9:24-ben ezt írja Pál: *„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.”*

Péter is arra bátorít bennünket, hogy ne csak azért fussunk, hogy aztán éppen csak hogy beessünk a célba, hanem törekedjünk arra, hogy dicsőségesen mehessünk be Jézus Krisztus örök országába.

12: *„Ezért ezekre mindig emlékeztetni foglak titeket, bár ismeritek mindezt, és a közöttünk jelenlevő igazságban szilárdak vagytok.”*

Bizony vannak olyan dolgok, amelyekre keresztényként újra és újra emlékeztetni kell bennünket. Bizonyos területeken hajlamosak vagyunk ellustulni, vagy egyfajta közönybe süllyedünk, ezért pedig szükségünk van arra, hogy folyamatosan emlékeztessenek és bátorítsanak bennünket.

13: *”De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket.”*

14: *„Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem.”*

Péter itt a testét porsátornak nevezi.

15: *„Igyekszem azonban, hogy elköltözésem után is mindig megemlékezhesetek ezekről.”*

Ez volt tehát Péter levelének célja, hogy emlékeztesse a hívőket mindezekre a dolgokra és, hogy gondoskodjon arról, hogy a keresztények halála után is a levelet olvasva újra és újra emlékezessenek mindezekre.

Nekem nagyon tetszik a Péter által használt hasonlat, hogy a testünk nem más, mint egy sátor, hiszen a sátorra soha nem tekintünk úgy, mint egy állandó lakhelyre. A sátor mindig csak egy ideiglenes szállás. Pár hétig, amíg vakáción vagyunk, még megfelel, de már alig várja az ember, hogy újra otthon lehessen az otthon minden kényelmével.

A 2Korinthus 5:1-ben ezt olvashatjuk: *Tudjuk pedig, hogyha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló, mennyei házunk.*

Péter is tudta ezt, és ezért mondja, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem.

15: *„Igyekszem azonban, hogy elköltözésem után is mindig megemlékezhesetek ezekről.”*

16: *”Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.”*

Szerintem azért nem árt belegondolnunk abba, hogy mi lenne akkor, ha az evangéliumok valóban kitalált mesék lennének csupán, és ha az evangéliumok írói valóban szövetkeztek volna egymással.

Tegyük fel, hogy kitaláltak egy történetet, megtanulták azt, egyeztettek, majd pedig megpróbálták azt minél szélesebb körben elterjeszteni. Legalább azért érdemes ebbe belegondolni, mert ahogy ezt az ember a fejében levezeti, rádöbben arra, hogy mennyire nevetséges is ez az elgondolás.

Az ember számára azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy mindez nem lehet egy jól kitalált mese. Ezt a történetet túl sok ember vetette alá beható vizsgálatoknak, amelyek nyomán már régen kiderült volna az, ha ezek csak kitalált történetek, és már réges-rég elvetették volna őket. Az evangéliumi történeteket már minden lehetséges oldalról, alaposan megvizsgálták, és ha ez valóban csak egy kitalált történet, akkor mivel magyarázzuk azt, hogy drasztikusan képes megváltoztatni emberek életét?

Az evangéliumnak hatalmas ereje van. Ezt magunk körül is látjuk mindenütt, mert megváltoztatja az emberek életét. Egy kitalált történet erre nem lenne képes, és Péter hozzáteszi, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.

17: „Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szózatot intézett hozzá a felséges dicsőség: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”

18: „ezt a mennyből jött szózatot mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen.”

Jézus az egyik alkalommal Pétert, Jánost, és Jakabot felvitte egy hegyre, majd a szemük láttára átváltozott és ott állt előttük teljes dicsőségében. Mózes és Illés is megjelent a hegyen és Jézussal beszélgettek. A Máté 17: 5-ben ezt olvashatjuk: *„Íme fényes felhő árnyékolta be őket és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok”*

Isten azt mondja Péternek, Jánosnak és Jakabnak, hogy már hallották a prófétákat, ismerték a törvényt és most arra inti őket, hogy az Ő fiára hallgassanak.

A Zsidók 1:1-ben ezt olvashatjuk: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”*

A János 1: 17-ben ezt olvashatjuk: *„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg.”*

Péter tehát azt mondja, hogy mi szemtanúi voltunk Jézus Krisztusnak, mi hallottuk Isten hangját, amint ezt mondta: *„Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm”*

19: „Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.”

Az emberiség sötét történelme során adatott nekünk egy lámpás, amely vezet bennünket, amíg el nem jön majd az a nap, amikor felkel a hajnalcsillag, Jézus Krisztus. Itt tehát Péter levelében egy próféciát találunk.

A prófécia talán mindennél erősebben támasztják alá az ige hitelességét. Az ige nagyon sokmindent előre megjövendölt, amelyek aztán be is teljesedtek.

Az igében található prófécia tehát 100%-os pontosságnak örvendtek. Pedig elég, ha egyetlenegy prófécia nem teljesedik be, és már ennek alapján el lehetne vetni az egész könyvet. Ha valaki tehát próféta és 100 prófeciájából csak 99 teljesedik be, 1

prófeciában pedig hibázik, már hamis prófétának tekinthető. A hitelességhez 100%-os pontosságra van szükség.

Sajnos azonban akadnak olyanok, akik már annyira elvakultak, hogy készek teljesen figyelmen kívül hagyni Joseph Smith kijelentését, mely szerint a hold sajtból van. És a Jehova tanúinak azon kijelentése felett is szemet hunynak, hogy Jézus Krisztus 1917-ben tér vissza, később pedig azt mondták, hogy 1925-ben. Tehát van különbség prófécia és prófécia között.

De ha Isten jövendől meg valamit, akkor tudhatjuk, hogy az a prófécia előbb vagy utóbb beteljesedik.

20: „Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen prófeciája sem ered önkényes magyarázatból”

Én egyáltalán nem találom viccesnek az emberek különféle önkényes magyarázatait, amikor olyan különleges kinyilatkoztatásokról beszélnek az igével kapcsolatban, amelyre még korábban nem volt példa.

21: „Mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szent Lélektől indítva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.”

Itt az ige maga tanúskodik amellett, hogy Istentől, a Szentlélektől ihletett.

Ahogy Pál is írja a 2Timóteus 3:16-ban: *„A teljes írás Istentől ihletett”*

A Sátán három fő területet támad folyamatosan.

Az egyik Isten ígéje, a második terület Jézus Krisztus istensége, a harmadik terület pedig a Szentlélek munkája.

És mivel a Sátán mindig támadja Isten ígését, érthető, hogy Péter felhívja a figyelmünket arra, hogy az Ige a Szentlélektől ihletett, majd pedig figyelmeztet bennünket arra, hogy az utolsó időkben hamis tanítók jelennek majd meg, és tanításuk egyik kiindulópontja éppen az lesz, hogy az ige nem Istentől ihletett, hanem csak esendő emberek írománya, és azt is mondják, hogy az ige tele van emberi elképzelésekkel, emberi ötletekkel, és ezért helyenként megbízhatatlanná válik.

2.1: „De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók,”

Az ószövetségi időkben is voltak hamis próféták. Például Jeremiás idejében folyton-folyvást mondogatták a királynak, hogy bővölködni fog az élete, és majd le tudja győzni ellenségeit. Jeremiás azonban elmondta az igazságot a királynak, de a király nem akarta ezt meghallani. A hamis próféták pedig kicsúfolták Jeremiást, és a békéről prófétáltak akkor, amikor nem volt béke az országban.

Mindig is léteztek tehát hamis próféták, bár ez soha sincs rájuk írva. Báránybőrbe bújva közelednek felénk, kívülről báránynak tűnnek, gyakran a szeretet szavait szölik, és

ahogy az ember hallgatja őket, csak ámul és bámul, hogy milyen igazságokat mondanak.

De hát pont ez a lényeg! Ezért tudnak olyan sokakat megtéveszteni, mert ha a hamis próféta mindig csak hazugságokat szólna elég hamar nyilvánvalóvá válna, hogy hamis próféta, és nem tudná megtéveszteni az embereket. Bizony a hamis próféták mondanivalójának 95%-a általában igazságot tartalmaz, de ne felejtkezzünk meg arról az 5%-ról, ami hazugság és megmérgezi az egészséget.

2.1: „De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel megtagadják az Urat, aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra.”

Vegyük észre, mit mond Péter: „*megtagadják az Urat*”. Bizony napjainkban is hány olyan lekipásztorral találkozunk, aki tagadja Jézus Krisztus Isteni voltát. Megtagadják az Urat, aki őket megváltotta. Azt mondják róla, hogy egy nagy tanító, egy mester, egy nagy próféta, de istenségét nem ismerik el.

2: „Sokan fogják követni kicsapongásaikat, akik miatt káromolni fogják az igazság útját”

Szomorú, hogy amikor Amerikában egy újabb törvényjavaslatot készülnek megszavaztatni, amely ellenkezik azzal, amit Krisztus vagy az ige mond, és ezzel kapcsolatban meginterjúvolnak lekipásztorokat és lelki vezetőket, akkor mindig találnak valakit, aki egy Isten ellenes vagy Krisztus ellenes álláspontot képvisel.

A média valahogy mindig az ilyen lekipásztorokat keresi meg, akik támogatnak egy-egy rendkívül veszélyes törvényjavaslatot, amely például sokkal könnyebben elérhetővé teszi a pornográfiát, és ezzel próbálják valahogy alátámasztani saját érvelésüket, hogy valóban ez a törvényjavaslat nagyszerű. Hiszen az a lekipásztor is azt mondta, hogy semmi baj sincs azzal, ha az emberek nyitottak.

Ezekkel szemben pedig azokat, akik egészen egyszerűen csak Isten igéjéhez ragaszkodnak, és azt hirdetik, úgy állítják be, mintha ostobák, iskolázatlanok és tudatlanok lennének.

3: „benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsóságukban.”

Az igazi pásztor táplálni szeretné a nyáját, a hamis tanító azonban csak megkopasztani akarja a nyáját, és erre a célra már egy egész eszköztárat állítottak össze.

A nyáj megkopasztásának legújabb formája, legalábbis itt Amerikában az elektronikus levél. Az egyik nap az ember kap egy levelet egy ismeretlentől, aki azt írja, hogy ma reggel felébredtem és a szívemre helyezett az Úr, és imádkoztam érted, mert éreztem, hogy valami baj van. Kérek, hogy mond el nekem, hogy mi a problémád, és így továbbra is tudok majd érted imádkozni, és esetleg mellékelj egy kis pénzt is, amellyel támogatod ezt a szolgálatot, amelyet Istentől kaptam.

Szép szavakkal próbálnak üzletet csinálni belőled. Begyűjtnek e-mail címeket, azután ehhez hasonló leveleket küldenek neked, és próbálják elhitetni veled, hogy mennyire a szívükön vagy, és mennyire imádkoznak érted, és mennyire szívesen meglátogatnának személyesen is, de hát nem is gondolhatnak erre, hiszen tudják, hogy mennyire elfoglalt vagy.

Nekem erről mindig az jut eszembe, hogy mennyire fájhat az Istennek, hogy az emberek ilyen elferdült módon képviselik őt. Ha ez nekem ennyire fáj, és engem ennyire feldühít, pedig én csak egy ember vagyok a sok közül, akkor mennyire fájhat Istennek az, hogy egyesek úgy állítják be Istent, mintha Ő csaló lenne. Mintha csak az emberek pénzére utazna.

Egyesek tehát üzletet csinálnak belőled, akár úgy is, hogy bevonnak a tevékenységükbe.

Vigyázzunk azzal, aki magazint, vagy kulcstartót, vagy virágot, vagy bármi mást akar veled árultatni kint az utcán, hogy a befolyt pénzből aztán az ő szolgálatát támogasd. Erről jut eszembe Sun Myung Moon koreai álmessias, aki például parkolókból gyerekekkel földimogyorót árultat, és még az embereket is árunak tekinti.

Egyszer sok évvel ezelőtt, amikor még Indiána államban laktunk, éppen egy étteremben ültünk. Meglehetősen késő volt már, mert az esti gyülekezeti alkalom után mentünk el oda vacsorázni, és akkor bejött egy fiúcska, aki aprócska plüssmacikat árult, amiket rá lehetett erősíteni az ember gallérjára, vagy ruhájának más részeire.

A kisfiú körbejárt, odacsíptette a kismacit az emberekre, és közben figyelte, hogy ki érdeklődik. Ekkor én gyanút fogtam, és megkérdeztem tőle, hogy ezt a pénzt kinek gyűjtöd? Ha vásárolok egy ilyen plüssmacit Moon szolgálatát támogatom ezzel? A kisfiú azonban tagadta, hogy neki bármi köze is lenne ehhez a koreai álmessiashoz, vagy a szolgálatához. Én azonban még párszor rákérdeztem, utána beszédbe elegyedtünk, és hamarosan kiderült, hogy bizony a plüssmacik eladásából befolyó pénzösszeg is Moon szolgálatát támogatja. Olyannyira, hogy még a kisfiút is felhasználták arra, hogy éjnek éjadján járja az utcákat, éttermeket, és bevételre tegyen szert Moon szolgálatának javára.

„Ellenük már régóta készen van az ítélet, és nem kerülnek el kárhozatukat.”

4: „Mert az Isten nem kímélte meg a bűnbe esett angyalokat sem, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig.”

De kik ezek az angyalok, akiket az alvilág sötét mélységébe taszított Isten, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig? Annyit tudunk, hogy a Sátán még nincs ott közöttük, és, hogy egyes angyalok, akik a Sátánnal együtt lázadtak fel Isten ellen, jelenleg a Sátánnal együtt munkálkodnak a világban.

A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy, amikor a Sátánt kidobták a mennyből, ő a csillagok egyharmadát magával vitte.

Egyes igemagyarázók szerint azok az angyalok vannak most láncra verve az ítéletig, akik az 1Mózes 6-ban elkezdtek feleségeket keresni maguknak az emberek leányai

közül. Az 1Mózes 6:1-től ezt olvashatjuk: *„Történt pedig, hogy amikor az emberek elkezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak.*

5: *„Nem kímélte meg az őskor világát sem, hanem csak Nóét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, amikor özönvízzel borította el az istentelenek világát.”*

6: *„Elhamvasztotta és pusztulásra ítélte Sodoma és Gomora városát, intő példaként azoknak, akik istentelenül élnek.”*

Az az ember tehát, aki egy Isten nélküli életet él, vak, legalábbis rövidlátó, és nem az örökkévalóságban gondolkodik. Mivel azonban Isten irgalmas, hosszantűró és türelmes, az emberek ezt gyakran félreértik, és úgy értelmezik, hogy Isten gyenge, vak, vagy egyesek szerint egyszerűen csak egyetért azzal, amit tesznek, mert azt mondják, hogy ha Istennek ez nem tetszik, akkor miért nem töröl el engem a föld színéről.

Hibát követnek azonban el azok, akik úgy gondolják, hogy Istent egyáltalán nem érdekli, hogy mi történik itt a földön, és hogy Isten visszavonult, és távortartja magát a világ dolgaitól.

Péter azonban rámutat arra, hogy Isten a múltban is kiöntötte már az ítéletét a földre, hiszen nem kímélte meg a bűnbe esett angyalokat, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket, sőt Noé idejében is ítélettel sújtotta a földet, vagy gondoljunk csak Sodomára és Gomorára. Péter tehát ezeket példaként említi azok számára, akik istentelen életet élnek, ebből ugyanis láthatják, hogy Isten ítélete rájuk nézve sem marad el.

Egy napon mindenkinek meg kell állnia Isten előtt, és mindenkinek számot kell adni tetteiről. Ez alól senki sem kivétel.

Amikor Isten özönvizet bocsátott a földre, megmentette Noét nyolcadmagával, és mielőtt Isten elpusztította Sodomát és Gomorát kimenekítette onnan Lótót.

7: *„Viszont az igaz Lótót megszabadította, aki szenvedett az elvetemültek kicsapongó viselkedésétől.”*

8: *„Mert ennek az embernek az igaz lelke napról napra gyötrődött közöttük gonosz cselekedeteiket látva és hallva.”*

Vajon a te szíved fáj-e azok miatt a dolgok miatt, amelyeket gyakran magad körül tapasztalsz? Ha nem, akkor vigyázz, mert lehet, hogy megkeményedett a szíved, és lehet, hogy már nem érzékeny a Szentlélekre. És ez bizony elképzelhető, ha belegondolunk abba, hogy gyakran mennyire nem óvjuk az agyunkat a világ hatásaitól.

Nagyon szomorú, hogy sok keresztény család is megengedi azt, hogy a TV-n, videón, DVD-n keresztül egy csomó szemét kerüljön be az otthonukba. És egy idő után annyira hozzászokunk ehhez a sok szeméthez, hogy már nem lepődünk meg a világon. A sok szörnyűség és gonoszság már nem indítja meg a szívünket. Valahogy érzéketlenné válunk mindenre.

Vajon hányan néztünk olyan filmet az elmúlt hónapban, amit nem kellett volna, és ezáltal egy nagy adag szemetet engedtünk be a fejünkbe?

Istent nem lehet becsapni. Azt aratjuk, amit vetettünk, és, ha a testben vetünk, testben is aratunk majd romlottságot. Ez a természet rendje. Ha ilyen magokat hintünk el a fejünkben, akkor ilyen termést is aratunk majd az életünkben.

Lót tehát szenvedett az elvetemültek kicsapongó viselkedésétől, és napról-napra gyötrődött közöttük gonosz cselekedeteiket látva és hallva, de Isten megszabadította őt.

9: „Éppen így meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig büntetések között tudja megtartani az ítélet napjára.”

Azok tehát, akik az Úrral járnak, és akik szenvednek a körülöttük lévő világban megtalálható sok gonosz látványától, azokat az Úr megszabadítja majd az ítélet napja előtt. Mert az Úr pontosan tudja, hogyan szabadítsa meg azokat, akik hozzá tartoznak. Képtelen vagyok elfogadni azt az elméletet, amely szerint a hívők, tehát Isten egyháza itt lesz a földön, amikor Isten kiönti a világra az Ő haragját, és amikor Isten megbünteti azokat, akik istentelenül élnek.

Az Úr azonban tudja, hogy az igazakat hogyan szabadítsa meg. Gondoljuk csak Sodoma elpusztításának és Lót megmenekülésének történetére.

Amikor az Úr elindult, hogy elpusztítsa Sodomát, útközben még megállt és beszélt Ábrahámmal. Akkor Ábrahám elkezdett könyörögni Sodomáért, és azzal érvelt, hogy nem igazságos Isten ítélete ha megbüntetné Isten az igazakat is a bűnösökkel együtt, hiszen mi van, ha 50 igaz ember is van abban a városban.

Ábrahám tehát azzal érvel, hogy, amikor Isten kiönti az ítéletét, akkor nem pusztítja el az igazat a bűnösökkel. Ebből is tudhatjuk, hogy mielőtt Isten ítélettel sújtaná ezt a földet, kiragadja az Ő gyermekeit ebből a világból, ugyanúgy, ahogy Lót is kimenekítette Sodomából, annak elpusztítása előtt.

9: „Éppen így meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig büntetések között tudja megtartani az ítélet napjára.”

10: „Különösen azokat, akik tisztátalan vágyaik után mennek, és az Isten felségét megvetik. Ezek vakmerők, elbizakodottak, akik attól sem rettennek vissza, hogy dicsőséges hatalmakat káromoljanak”

11: „holott még az angyalok sem mondanak ezekre az Úr előtt kárhóztató ítéletet, jóllehet erőben és hatalomban felülmúlják őket.”

12: „Ezek pedig azt káromolják, amit nem ismernek, mint az okatlan állatok, amelyek természettől fogva megfogásra és levágásra valók; de hozzájuk hasonlóan is fognak elpusztulni.”

13: „Ez lesz gonoszságuk bére. Ezek gyönyörűségnek tartják a naponkénti dőzsölést: szennyfoltok és szégyenfoltok ők, akik álnokságaikban tobzódnak, amikor együtt lakmároznak veletek.”

14: „Szemük parázna vágygal van tele, és telhetetlenek a bűnben, elcsábítják az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a kapzsiságban, átok gyermekei.”

15: „Ezek elhagyták az egyenes utat, eltévelyedtek, és követték Bálámnak, Beór fiának útját, aki a gonoszság bérét szerette”

16: „de aki vétkéért feddést kapott: egy néma igavonó állat emberi hangon szólalt meg, és megakadályozta a próféta esztelenségét.”

Péter tehát itt mindvégig a hamis tanítókról ír, mégpedig olyan érzékletesen, hogy véleményem szerint ez nem is szorul különösebb magyarázatra. Bálámról azonban annyit tudnunk kell, hogy ő egy olyan próféta volt, aki az Istentől kapott ajándékából üzletet csinált. A király jutalommal kecsegtette, ő pedig készségesen visszaélt az Istentől kapott ajándékaival, mert a gonoszság bérét szerette.

17: „Ezek víztelen források, forgószéltől sodort ködfoszlányok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva.”

18: „Mert üres, fellengzős szólamokat hangoztatva testi vágyaik kiélésére csábítják feslett életükkel azokat, akik nemrégén szakadtak el a tévelygésben élőkől.”

19: „Szabadságot ígérnek nekik, bár maguk a romlottság szolgálói, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte.”

Micsoda erővel teli igevers is ez! Mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte. Ha egy hamis próféta győz le téged, az ő fogságába kerülsz.

20: „Mert ha az Úrnak és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megszabadultak a világ förtelmeitől, de ismét belekeveredve azokba elbuknak; ez az utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél.”

21: „Mert jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerik az igazság útját, minthogy azt megismerve elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól.”

A tudással, az igazság ismeretével felelősség is jár, mert amint megismered az igazságot, onnantól kezdve már tiéd a felelősség. Bizonyos értelemben tehát addig jó, amíg nem ismered az igazságot.

Gondoljunk csak az okos és a gonosz szolga példázatára a Lukács 12-ben. Jézus ezt mondja: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket?

Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál!

Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt.

Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram, és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja.

Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap;

aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Tehát az ismeret felelősséggel jár. Jobb nem ismerni az igazságot, mint megismerni az igazságot, de utána hátat fordítani annak. Nagy veszélybe kerülsz ugyanis, ha megismered az igazságot, de elfordulsz tőle, mert most már te vagy a felelős azért, amit teszel. Most már nem mondhatod, hogy tudatlanságodból kifolyólag vétkeztél, mert nagyon is jól tudod, hogy mit teszel.

Visszatérve a 2 Péter 2:22-höz.

„De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: „A kutya visszatér a maga okádására”, és: „A megfürdött disznó sárban hempereg!”

3.1: „Ez már a második levél, szerettem, amelyet hozzátok írok: ezekben emlékeztetés által ébresztgetem tiszta gondolkodásokat”

2: „hogy eszetekbe jussanak a szent próféták előre megmondott szavai, és apostolaitoknak az Úrtól és Üdvözítőtől kapott parancsolatai.”

3: „Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek”

Korábban Péter a hamis tanítókra figyelmeztetett bennünket, itt pedig azt is hozzáteszi, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak majd, akik mindenből gúnyt űznek.

4: „és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Itt szeretném megemlíteni az uniformitarianizmus elméletét, amelyre az evolúció elméletet építették. Ennek értelmében, a világban minden egy meghatározott minta alapján történik, tehát ma is úgy történnek a dolgok, ahogy azok a kezdettől fogva történtek, és ez az elmélet tagadja a múltbeli hatalmas kataklizmikus változásokat is.

Ez az elképzelés azonban alapjaiban rendült meg, amikor megjelent Immanuel Velikovski két könyve. Az egyik címe: World's in Collision, a másik pedig: Earth in Upheaval. Ebben a két könyvében Immanuel Velikovski bebizonyítja, hogy az uniformitarianizmus elmélete nem helytálló.

Péter a 2Péter 3:3-ban rámutat arra, *hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzétek, hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.*

Péter azonban hozzáteszi, hogy rejtve marad előttük, sőt szándékosan meg is feledkeznek arról, hogy volt példa a múltban világméretű katasztrófákra. Ennek egyik kiemelkedő példája az özönvíz, amellyel Isten elárasztotta a földet Noé idejében. És ami azt illeti az özönvíz sokkal elfogadhatóbb magyarázatot nyújt a kövületek létezésére is. A kövületek keletkezésére vonatkozóan természetesen egy másik elképzelés is létezik, mely szerint azok évezredek alatt nagyon hosszú geológiai korszakok alatt jöttek létre.

Az uniformitarianizmus többek között azért sem támasztható alá, mert napjainkban már nem figyelhetjük meg azt, hogy kőületek képződjenek, például a tenger fenekén. Ezek létrejöttéhez a múltban valamiféle hatalmas méretű kataklizmikus változásra volt szükség a természetben, amikor hatalmas nyomás alatt egyszerre több réteg rakódott le a tenger fenekére, és ott megkövesedett. De napjainkban ezt nem látjuk. Az özönvíz tehát magyarázatot nyújt a fennmaradt kőületekre.

5: *„Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára.”*

6: *„Ez által az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult”*

Vagyis Isten igenis kiöntötte az Ő ítéletét, nem ült ölbe tett kézzel, beleavatkozott a dolgok menetébe. Tehát Isten nemcsak egy kezdő lökést adott a teremtésnek és utána passzívan figyelte, hogy az evolúció nyomán hogy alakulnak ki egymás után az egyes élőlények, hanem Ő aktívan részt vett a teremtésben, és most sem ül ölbe tett kézzel.

7: *„a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára.”*

Isten tehát újra kiönti majd ítéletét a földre, nem egy világméretű özönvíz formájában, hanem tűz segítségével.

8: *„Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szeretteim, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.”*

Vagyis mi az idő dimenziójában élünk, Isten azonban az időn kívül áll.

Hóseás 6:1: *„Jöjjetek térjünk meg az Úrhoz, mert Ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt.”*

És mindez Izraelről szól. Az utolsó időkben mondják ezt azok, akikről Pál azt írja a Róma 9:27-ben, hogy: *„A maradék üdvözülni.” Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket és élünk majd előtte.”*

Érdekes tehát, amit itt Péter ír. Hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, annyi, mint egy nap. Különösképpen azért, mert kb. 2000 éve szűnt meg Izrael nemzetként létezni. De két nap múltán életre kelt, és valóban most 2000 évvel később életre keltette Isten az ő népét. Harmadnapra föltámaszt bennünket. Eljön majd az az ezeréves királyság, amikor Izrael válik újra a világ központjává. Isten ugyanis onnan fog majd uralkodni.

2Péter 3:9: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, (Jézus Krisztus második eljövételének ígéretével) amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”*

Isten türelme az egyetlen oka annak, hogy az Úr még nem ragadta el az Ő egyházát és nem kezdte kiönteni az Ő ítéletét erre a földre. Mindenkinek lehetőséget biztosít arra,

hogy megtérjen, hogy rendezze a kapcsolatát Istennel, hiszen nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. Az 1 Mózes 6:3-ban azt mondja az Úr: *„Ne maradjon lelkem örökké az emberben”*

Vagyis a türelmi időszak, amelyet most is élünk, egyszer letelik majd és akkor annak, aki nem Isten mellett döntött, szembesülnie kell majd Isten ítéletével és haragjával, amely majd kiöntetik a földre.

A 2Péter 3:3-ban ezt olvashatjuk: *„Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek”*

4: *„és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete?”*

Én is ezen nőttem fel. A nagymamám állandóan ezt kérdezgette, és csúfolódott ezen. Sokan teszik ezt, az Úr azonban nem késlekedik az ígérettel: Jézus Krisztus igenis visszatér majd, igenis elragadja az Ő egyházát. Egyelőre azonban ez még nem történt meg, mert az Úr türelmes, és nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem, hogy mindenki megtérjen.

10: *„De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek.*

11: *„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek”*

12: *„akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!”*

13: *„De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik.”*

A jelenlegi világ tehát megsemmisül majd, de mi már az új eget és az új földet várjuk.

14: *„Ezért tehát, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon bennetek békességben.”*

15: *„A mi Urunk hosszú tűrését pedig üdvösnek tartjátok”*

Vagyis vegyétek észre, hogy azért türelmes az Úr, mert valóban szeretné, ha mindenki eljutna a megtérésre.

„ahogyan szeretett testvérünk, Pál is megírta nektek - a neki adott bölcsesség szerint”

16: *„szinte minden levélben, amikor ezekről szól. Ezekben van néhány nehezen érthető dolog, amelyeket a tanulatlanok és az állhatatlanok kiforgatnak, mint más írásokat is a maguk vesztére.”*

Sajnos mindig akadnak olyanok, akik kiforgatják az igét és úgy alakítják, hogy az nekik jó legyen. De aki ezt teszi az igével, saját vesztét okozza.

17: *„Ti tehát szerettem, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződésüket el ne veszítsétek.”*

18: „Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.”

És ezzel visszakanyarodtunk az első fejezethez, ahol Péter szintén Jézus Krisztus ismeretét hangsúlyozza ki.

„Ővé a dicsőség most és az örökkévalóságban!”

JÁNOS ELSŐ LEVELE 4. FEJEZET

Nyissuk ki Bibliánkat János első levelének negyedik fejezeténél. Mielőtt azonban belevágnánk, olvassuk el az előző fejezet utolsó versét, annak is a második felét.

... és ezt, hogy Ő bennünk van abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.

Tudhatom tehát, hogy Isten ott van az én életemben, még pedig abból, hogy nekem adta az Ő Szentlelkét.

Az Efezus 1.14-ben Pál azt írja, hogy a Szentlélek a mi örökségünk záloga, és Pál azt is írja itt, hogy Isten bennünket eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel. Ez a pecsét tanúskodik arról, hogy én most már Istenhez tartozom. A Szentlélek tehát örökségünk záloga, és Isten általa megmutatja nekünk, hogy Ő komolyan gondolja azt, hogy üdvözített bennünket és hogy miénk már az örök élet Őbenne.

Szeretteim ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelketek, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.

Jézus a Máté 7.15-ben figyelmeztet bennünket és azt mondja, hogy *óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok, vagyis a hamis prófétát külsejéről nem lehet megismerni, mert úgy néz ki, mintha ő is bárány lenne.*

Gyakran tévesen azt gondoljuk, hogy a hamis próféta csak hamis dolgokat hirdet. Pedig gyakran a hamis próféta kilencven százalékban az igazságot hirdeti, és pontosan ezért tud olyan sokakat megtéveszteni.

Amikor a Sátán megkísértette Jézust, a Lukács 4.10-ben a következőket mondta neki: *Mert meg van írva: Angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged és tenyerükön hordoznak, hogy meg ne üsd a lábadat a kőben.*

A Sátán igazat beszélt, de kiragadta az igeverset a szövegekörnyezetéből.

Jézus int bennünket a Máté 7.15-ben, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól. De vajon miből tudhatjuk, hogy valaki hamis próféta?

Tulajdonképpen abból, amit Jézus Krisztusról hirdet, illetve szolgálatának gyümölcseiből. János tehát azt mondja nekünk, hogy ne higgyünk minden léleknek, hanem vizsgáljuk meg a lelketek, hogy azok Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött a világba.

Sajnos a világban valóban nagyon sok álprófétával és tévtanítással találkozunk, és sajnálatos módon sok ember követi ezeket a hamis prófétákat. De óvakodjatok azoktól, akik azt mondják, hogy „az Igét nagyon nehéz megérteni, úgyhogy inkább azt

ajánlanám, hogy ne is olvasd a Bibliát. Inkább a mi kiadványainkat lapozgasd, amelyek megmagyarázzák neked az írásokat, mert a mi könyveink nélkül sajnos nem fogod megérteni a Bibliát.”

Óvakodjatok az ilyenektől, akik a saját könyveiket reklámozzák, és próbálnak rábírni arra, hogy ne olvasd a Bibliát.

Én ezzel szemben igenis arra bátorítanálak benneteket, hogy olvassátok az Igét. Nem félek attól, hogy miben fogtok hinni, ha a Bibliát kezditek olvasni. Ha azonban bizonyos kiadványokat kezdtek el olvasni az Ige helyett, sajnos garantálni tudom, hogy félrevezetnek benneteket.

Megtörténik, hogy odajönnek hozzám emberek, és valami nagyon furcsa kérdést tesznek föl. Ekkor én meg szoktam kérdezni tőlük, hogy ez hogy jutott eszedbe? Ők pedig csak azt mondják, hát olvastam a Bibliát, én meg csak legyintek és ismét megkérdezem, hogy „komolyan, ez honnan jutott eszedbe?” Mert tudom, hogy ez az elképzelés nem a Biblia olvasása közben fogant meg az elméjükben. És aztán végül mindig kiderül, hogy más dolgokat is olvasgattak a Jehova tanútól, vagy a mormonoktól hallották, és nem az ő fejükből pattant ki, hanem engedték, hogy mások a hazugság magjait elültessék fejükbe. Ezeket a furcsa, bizarr dolgokat, biztosan nem a Bibliában találták.

Ha valaki az igét nagyon furcsán magyarázza, akkor az ő magyarázatával van baj. Isten ugyanis az Igéjében nem állít furcsa és bizarr dolgokat. Egyszerűen csak ragaszkodunk kell Isten Igéjéhez és azt kell olvassuk, és közben Isten Lelke elvezet bennünket az igazságra. Nem kell attól tartásunk, hogy valami nagyon bizarr irányba fogunk elcsúszni azért, mert a Bibliához ragaszkodunk és azt olvassuk.

Sajnos igen sokan megpróbálják az Ige különböző részeit elferdíteni. Ennek klasszikus példája a Jelenések 7-ben található, ahol azt olvashatjuk, hogy Isten pecséttel megjelöl Izrael fiainak minden törzséből összesen 144 ezer embert, és utána az Ige felsorolja mind a 12 törzset és mind a 12 törzsből 12 ezret pecséttel jelöl majd meg Isten magának.

Mivel azonban egyesek nem hajlandók elfogadni azt, hogy Isten újra munkálkodni fog Izraelben, azt mondják, hogy ez az ígérés az úgymond lelki értelemben vett Izraelre vonatkozik, vagyis az egyházra.

De érdekes, hogyha egyszerűen csak olvasom az Igét, ebben az esetben a Jelenések könyvét, akkor eszembe se jutna azt gondolni, hogy itt Isten nem azt akarja mondani, amit mond, és hogy itt nem Izrael 12 törzséről van szó, hanem egy lelki értelemben vett Izraelről, vagyis az egyházról. Sokan azonban ezt próbálják belemagyarázni ebbe az ígérésbe. Ha nem olvastam volna ezt az ő könyvükben, akkor valószínűleg ez a lehetőség, fel sem merült volna bennem.

A lényeg tehát az, hogy vizsgáljuk meg a lelkeket, hogy azok Istentől valók-e. Nézzük meg, hogy mit hirdetnek Jézus Krisztusról, és hogy a szolgálatuk milyen gyümölcsöt terem.

Az Isten lelkét erről ismeritek meg, amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van.

Itt szeretném megjegyezni, hogy a Jézus a Megváltó neve volt. Ez a héber Jeshua megfelelője volt, a Jeshua név pedig a Jehova Shua rövidítése. A Jeshua névben az első szótag a Jeh, a Jehova szó rövidítése, a shua szó pedig üdvösséget jelent. A Jeshua név tehát azt jelenti, Jehova a mi üdvösségünk.

A Krisztus szó pedig a héber Messiah kifejezés görög megfelelője, ami messiást, vagy megváltót jelent. Vagyis a Jézus Krisztus kifejezés annyit jelent, hogy Jehova a mi üdvösségünk, és ő a megváltó, a felkent, ő jött el testben.

Ha azonban ők nem ezt hirdetik, akkor hamis próféták. Lehet, hogy mindemellett sok igazságot is hirdetnek, és szép dolgokat mondanak, de ha tagadják Jézus Isteni voltát, akkor hamis prófétákkal állunk szemben.

Amelyik lélek pedig nem vallja Jézust, az nem az Istentől van. Ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, most pedig már a világban van.

Az Antikrisztus lelke, már most is itt van a világban, hiszen nagyon sok ember áll szemben Jézus Krisztussal.

Ti Istentől vagytok gyermekeim és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.

János itt ismét a 3. fejezet 24. versére utal, mégpedig arra, hogy bennünk lakik a Szentlélek.

Ők a világból valók, ezért a világ szerint beszélnek, és a világ rájuk hallgat,

Mivel népszerű az üzenetük, ezért a világ szívesen hallgatja őket, ők azonban tagadják Isten hatalmát.

Mi Istentől valók vagyunk, aki ismeri Istent, az hallgat ránk, aki nem Istentől van, az nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság lelkét, és a tévelygés lelkét.

Először is az alapján tudom megítélni, hogy valaki Istentől való-e, amit Jézus Krisztusról állít, másodsorban pedig arról, hogy terem-e a Szentlélek szeretet formájában gyümölcsöt az életében.

Szeretteim szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és aki szeret az Istentől született és ismeri Istent.

Ha tehát a szeretet gyümölcsöt terem az életemben, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy Isten Lelke bennem él. Persze mondhatnád, hogy „én tudom, hogy Isten lelke bennem lakik, mert nyelveken szólok.”

A nyelveken szólás azonban még nem bizonyítéka annak, hogy Isten Lelke benned él, hiszem a Sátán is tudja utánozni a nyelveken szólást. Az igazi bizonyíték tehát a szeretet.

1Kor 13.

Ha emberek, vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs benne, olyanná lettem, mint a zengő érc, vagy pengő cimbalom, vagyis az egész hiábavaló, ha nincs bennem szeretet. Isten Lelkének bizonyítéka a szeretet.

Jézus azt mondja János 26-ban.

Amikor eljön a pártfogó, akit én küldök nektek az atyától, az igazság lelke, aki az atyától származik, az tesz majd biznyságot énrólam.

Tudhatom tehát, hogy a Szentlélek lakik bennem, Aki Jézus Krisztusról tesz biznyságot, és abból tudhatom, hogy Isten Szentleke él bennem, mert a gyümölcse az én életemben a szeretet. Szeretet van bennem testvéreim iránt az Úrban. És hadd tegyem hozzá, hogy ha ti tudtok szeretni engem, akkor ez 100%-os bizonyítéka annak, hogy Isten Lelke bennetek lakik.

Szeretteim szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született és ismeri Istent.

János itt nem a Hollywood-i típusú ömlengős szeretetről ír, és nem is a fileo szeretetről, amely a családokra jellemző és a családtagok között figyelhető meg. János itt az agapé szeretetről beszél.

Van ezen kívül másfajta szeretet is, az egyik fajta az éroszi szeretet, amely inkább egy testi vágyakon alapuló szeretetet jelent. A fileo mélyebb, de a legmélyebb mégis csak az agapé szeretet.

Kár, hogy sem az angolban, (sem a magyarban) nem igazán létezik többféle szó a szeretet különböző formáinak kifejezésére, hiszen gondoljunk csak bele, hogy a magyarban a szeretet szót szinte mindenre használjuk. Szeretem a csokoládét, de ugyanúgy azt mondom, hogy szeretem a feleségemet, vagy az unokámat. Pedig máshogy szeretem a csokoládét, mint a feleségemet, de mégis ugyanazt a szót vagyok kénytelen használni.

A görögben azonban különböző szavakat alkalmaztak a szeretet különböző fajtáinak kifejezésére. Például a csokoládé iránti szeretetemet valószínűleg az érosz szóval fejezném ki, hiszen ez inkább egy testi vágyakon alapuló szeretet.

Amikor egy fiú randizik egy lánnyal, és a fülébe súgja, hogy szeretlek, bizony sokszor azt akarja ezzel mondani, hogy én az érosz szeretettel szeretlek, vagyis nagyon erősen vonzódok hozzád.

Az érosz szeretet azonban én központú. Arról szól, hogy én mit akarok, nekem miért jó ez a kapcsolat, hogy én mit kaphatok ebben a kapcsolatban és hogy engem mennyire elégít meg ez a kapcsolat.

A fileo szeretet már mélyebb, nem annyira öncélú mint az erosz szeretet. Szeretlek, mert olyan sok mindenben egy hullámhosszon vagyunk, sokmindent megoszthatok veled, mert téged is érdekel az amit én mondani szeretnék.

Az agapé szeretet a legmélyebb, és ez már teljes mértékben arról szól, hogy én mit tudok adni a másoknak. Az agapé tehát olyan szeretet, amely ad. Érdekes módon az agapé szó nem található meg az ógörögben, és csak az Újszövetségben fordul elő először. Úgy tűnik, hogy maga Jézus állt elő ezzel a kifejezéssel.

Mint mindig, amikor egy új szó kerül közhasználatra, a szó magyarázatra szorul, ahhoz, hogy az emberek megértsék, hogy pontosan mit jelent és azután megfelelően tudják használni.

Így működik a nyelv. Megjelenik egy új szó, amely egy bizonyos jelentést hordoz, és ezt mindenki elfogadja és ily módon kezdi el alkalmazni.

Az Újszövetségben két helyen is megtaláljuk az agapé szó definícióját.

Galata 5.22. *A lélek gyümölcse pedig agapé. De mi is ez az agapé, mi kapcsolódik hozzá? Öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.*

A másik definíciót pedig az 1Kor 13-ban találjuk.

A szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, mert ez a fajta szeretet másokra fekteti a hangsúlyt, nem pedig önmagára.

Nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.

Ez az agapé szeretet, amely másoknak ad, miközben nem a maga hasznát nézi és nem vár viszonzást. A fileo szeretet viszonzást vár, az agapé már nem. Az agapé szeretet önzetlen. Az agapé szeretet ad, de nem azért, hogy utána kapjon. Nem készít listát arról, hogy kinek mit adott, hanem természeténél fogva egyszerűen csak ad önzetlenül.

Isten arra hív el bennünket, hogy így szeressük egymást, és ha ez a szeretet megvan bennem, ez abszolút bizonyítéka annak, hogy a Lélek, amely bennem lakik, valóban Istentől van, mert a Szentlélek nélkül nem tudok így szeretni.

Vizsgáljátok meg a lelketeket, hogy valóban Istentől valók vagytok-e? És mit hirdet ez a lélek Jézus Krisztusról? Azt, hogy ő valóban Isten, aki emberi testben jött el a földre? És az a lélek valóban a szeretet gyümölcseit termi az életünkben? Ha igen, akkor valóban Istentől való ez a Lélek, mert a Sátán ezt nem tudja túl nagy sikerrel utánozni.

Aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent, mert Isten szeretet.

Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.

Miből tudjuk tehát, hogy Isten szeret bennünket? Van aki úgy gondolja, hogy a természetből. De vajon a természet tényleg elárulja neked, hogy Isten szeret téged? Képzeld csak el, hogy kint vagy valahol, és látod, hogy egy prérifarkas rátámad a nyúlra, és darabokra szagatja azt. Ó, Isten szeret engem. Vajon ezt kommunikálja a természet? Vagy amikor látom, hogy egy oroszlán ízekre szed egy gazellát, vagy látom a csörgőkígyót amely csak arra vár, hogy megmarhasson.

Nem a természetből látom azt, hogy Isten szeretett, hiszen én a bukott természetet szemlélem. A természetet is tönkretette már a bűn, úgyhogy én már nem olyannak látom a természetet, mint amilyennek Isten azt teremtette. Nem azt látom, hogy együtt pihen az oroszlán és a bárány, és hogy az oroszlán is szalmát eszik mint az ökör. Én a természetet már nem abban az állapotában látom, amilyenben Isten teremtette, hanem egy elátkozott természetet látok, amely az emberek miatt került ebbe az állapotba. A bukott természet tehát nem mesél nekem Isten szeretetéről.

Akkor hát miből tudhatom, hogy Isten szeret engem?

Isten egyetlen helyen bizonyítja be nekünk az irántunk való szeretetét, de ez elég. Elég ahhoz, hogy soha többé ne kelljen megkérdőjelezzük ezt a szeretetet.

A Sátán gyakran próbálkozik, és megpróbálja elérni, hogy megkérdőjelezzük Isten szeretetét. A fülünkbe suttogja, hogy ha Isten annyira szeret, akkor miért engedte azt, hogy ez és ez történjen. És néha bizony a Sátán rendkívül meggyőző, ellenbizonyítékokkal tud előállni, amelyek elvileg arról tanúskodnak, hogy Isten nem szeret engem, hiszen akkor miért vagyok ilyen nyomorult helyzetben.

Ezért minden esetben, amikor a Sátán igyekszik arra indítani téged, hogy megkérdőjelezd Isten irántad való szeretetét, és úgy érzed nem tudsz ellenállni neki, akkor nézz a keresztre. Mert a kereszten Isten egyszer s mindenkorra megmutatta az irántad való szeretetét.

János 3.16. *Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

1János 4.10. *Ez a szeretet és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.*

Róma 5.8. *Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.*

1János 4.9. *Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.*

Ez az Ő szeretetének bizonyítéka. Isten annyira szeretett, hogy elküldte egyszülött Fiát, Aki magára vette a te bűneidet is és meghalt érted és helyetted a kereszten, hogy

neked újra személyes kapcsolatod lehessen Istennel, és hogy megbocsátassanak bűneid.

Jézus Krisztus tehát hajlandó volt meghalni azért, hogy mi élhessünk. És a bibliai definíció szerint élni annyit jelent, mint közösségben lenni Istennel. Ha te közösségbe vagy Istennel élsz, ha nem, akkor halott vagy.

Az emberek azonban másképp határozzák meg az életet. Szerintük ha valaki lélegzik, akkor él, vagy ha van agyműködése, akkor még életben van.

Gondoljunk csak bele, hogy valaki kómában fekszik a kórházban, lélegeztető-gépre kapcsolják, nincs magánál, úgyhogy nem reagál a kérdésekre, viszont a műszerek kimutatják, hogy még van agyműködése, vagyis életben van. Amikor azonban leáll az agyműködés, halottnak nyilvánítják, és ekkor beáll a fizikai halál állapota.

Az Ige azonban itt egy másik fajta halálról beszél. Ha lelkünk nincs kapcsolatban Istennel, bár lélegzünk és van agyműködésünk, a Biblia szerint azonban halottak vagyunk. Jézus azért jött, hogy nekünk életünk lehessen, igazi életünk, örök életünk, vagyis egy szoros, bensőséges kapcsolatunk Istennel.

Ez a szeretet és nem az, ahogy mi szeretjük Istent.

Sokan azt gondolják, hogy ők tesznek szívességet azzal, hogy Őt szeretik, és bizonyos értelemben kérkednek azzal, hogy ők mennyire szeretik Istent. De hát miért is ne szeretnék Őt? Hisz, minden okunk meg van rá. Nem az a nagy dolog, hogy mi szeretjük Istent, hiszen Ő szeretetre méltó. A nagy dolog az, hogy Ő szeret bennünket mindannak ellenére, hogy tökéletesen ismer bennünket.

Dávid ezt írja a 139. zsoltárban.

Uram te megvizsgálasz és ismersz engem, tudod ha leülök, vagy felállok, messziről is észreveszed szándékomat, szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.

Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram.

Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod, csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni.

Milyen tudásról beszél itt Dávid? Az önismeretről. Mi nem ismerjük magunkat tökéletesen, Isten azonban igen és mégis szeret bennünket.

Ez a szeretet és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.

Ő elküldte a Fiát, hogy magára vegye a mi bűneinket, amelyek elválasztanak bennünket Istentől. Jézus Krisztus eljött, hogy a keresztfán saját testében hordozza ezeket a bűnöket azért, hogy engesztelő áldozatként kiengesztelhesse Istent, megelégteltesse az Ő igazságát, hogy azután engem, a bűnös embert Isten elfogadhasson, és hogy közösségben lehessen velem.

A 2. Korintus 5.21-ben ezt olvashatjuk.

Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Ezért küldte el az Ő egyszülött Fiát, hogy az Ő igazságát adja nekem, és hogy Jézus Krisztus által életem, örök életem legyen.

Szeretteim. Ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást.

Az Ige gyakran bátorít minket arra, hogy Jézus példáját kövessük a megbocsátásban és a szeretetben is, vagyis, hogy úgy szeressünk, ahogy ő szeret bennünket, és úgy bocsássunk meg egymásnak, ahogy Ő is megbocsát nekünk.

Az Efezus 4.32-ben ezt olvashatjuk.

Legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsátsatok meg egymásnak, ahogy Isten is megbocsátott nektek, a Krisztusban. Vagyis a megbocsátásban is kövessük Isten példáját, azt, ahogy Ő megbocsát nekünk.

Jézus ezt mondja a János 15:12-ben. *Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.*

Ez egy komoly parancsolat és mégis, Isten ezt várja el tőlünk. Ez az, amit az Ő Szentlelke által kimunkál bennünk. Ő betölt bennünket az Ő Szentlelkével és mi tudhatjuk azt, hogy ez a Lélek valóban Istentől való, abból a szeretetből, amely az Ő munkája által bennem van.

A Máté 18.21-ben Jézus elmeséli tanítványainak a gonosz szolga példázatát, amely a megbocsátásról szól. Ebben a példázatban egy szolgálóval találkozunk, aki tízezer talentummal volt adósa a királynak, ez kb. 16 millió dollárnak felel meg. Mivel nem volt miből fizetnie, az úr megparancsolta, hogy adják el őt, feleségét, gyermekét és mindenét amije van és fizessen. A szolga erre leborult előtte és esedezni kezdett, hogy legyen türelemmel hozzá és hamarosan mindent meg fog fizetni. Az úr pedig megszánta a szolgálót, elengedte az adósságát és elbocsátotta.

Ezután ugyanez a szolga ment és találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki, ez kb. 16 dollárnak felel meg. Megragadta, fojtogatni kezdte és ezt mondta neki. „Fizess meg amivel tartozol.” A szolgatárs ekkor leborult előtte és így kérlelte: „Légy türelemmel hozzám és mindent megfizetek.” De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását.

Amikor az Úr meghallotta, hogy hogyan viselkedett ez a szolga, magához hívatta, kérdőre vonta és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna-e megkönyörölnöd neked is szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?

Az úr 16 milliónyi tartozást engedett el neki, ez a szolga pedig 16 dollárnyi tartozást sem volt képes elengedni.

Hiszem, hogy Jézus azért használ itt egy olyan hatalmas összeget, hogy megértesse velünk, mennyi mindent bocsátott meg Isten nekünk.

Isten minden bűnömet megbocsátotta, a teljes tartozásomat elengedte. És mégis, amikor rajtam a sor, hogy valakinek megbocsássak, bizony nem vagyok hajlandó megbocsátani, vagy legalábbis felejteni, hanem bosszút forralok és egyszerűen nem tudom túltenni magam azon, hogy valaki megbántott, vagy becsapott engem.

Isten nekem is ugyanezt mondja ilyenkor. Emlékezz csak, hogy én mennyi mindent bocsátottam meg neked. Te pedig ezt a pici dolgot nem vagy képes megbocsátani a testvérednek? Szeress, ahogy ő szeret. Bocsáss meg, ahogy ő is megbocsát.

Jézus a mi példánk ebben is és nagyon fontos, hogy ezt megtanuljuk.

Szeretteim. Ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást.

Istent soha senki sem látta, ... de akkor mi van Mózesrel?

Az ige azt mondja, hogy Mózes csak hátulról látta Istent, hiszen Isten Mózesnek is azt mondta, a 2. Mózes 33-ban.

Orcámat nem láthatod, mert nem láthat ember engem úgy, hogy életben maradjon.

És ezt mondta az Úr: Van itt hely nálam, állj a kősziklára!

És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok.

Azután elveszem kezemet és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.

Még ez is elég volt ahhoz, hogy Mózes arca sugározzon, amikor lejött a Sínai hegyről.

Jézus a Máté 5.8-ban azt mondja. *Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.* Erre azonban majd akkor került sor, amikor majd új testet kapunk tőle.

Istent soha senki sem látta, ha szeretjük egymást Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.

Erről szól a Szentlélek munkája a mi életünkben, Aki teljessé teszi bennünk Isten szeretetét. Ha hagyom, hogy a Szentlélek betöltsön és vezessen, Ő munkálkodik az életemben, mégpedig azzal a céllal, hogy teljessé tegye bennünk Isten szeretetét. És akkor valóban tudok majd úgy szeretni, ahogy Ő szeret.

Abból tudjuk, hogy benne maradunk és ő mibennünk, hogy a maga lelkéből adott nekünk.

János ugyanazt mondja, amit a 3. fejezet 24. versében is kijelentett: *És ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a lelkéből adott nekünk.*

És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát, a világ üdvözítőjéül.

A levél első fejezetében olvashattunk arról, hogy miért is jött Jézus a földre: azért, hogy az Ő kereszthalála által mi újra közösségbe lehessünk Istennel.

1János 1.1. Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről.

1János 1.3. Amit tehát láttunk és hallottunk azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk pedig közösség az Atyával, és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

A 3. fejezetben egy újabb okát találtuk annak, hogy miért jött el Jézus a földre. Azért, hogy elvegye a bűneinket.

Itt pedig egy újabb okot találunk: Jézus azért jött, hogy megmentse a világot, hogy ő legyen a világ üdvözítője.

Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben.

Vegyük észre, hogy az Ige nem azt írja, hogy Jézus Isten egyik fia, ahogy ezt a mormonok vagy a Jehova tanúi hirdetik, hanem Jézus Isten egyetlen fia.

Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben.

És mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket.

Isten szeretet, és aki a szeretetben marad az Istenben marad, és Isten is őbenne.

Kanyarodjunk vissza ahhoz a kérdéshez, amely a 4. fejezet elején merült fel, hogy honnan tudhatjuk melyik lélek való Istentől, hiszen olyan sok a hamis próféta a világban.

Ne higgyünk minden lélekben, hiszen a 2Korintus 11.14-ben azt olvashatjuk, hogy maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát és így megtéveszti az embereket. Akkor honnan tudhatom, hogy maga a Szentlélek az a lélek amely bennem van?

A gyümölcsökből, mert a Lélek gyümölcse a szeretet, ahogy Isten maga a szeretet. Ha Isten bennem él, lesz bennem szeretet.

Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.

A szeretetben is Jézus a mi példánk. Hányszor olvashatjuk azt az evangéliumokban, hogy Jézus rájuk nézett és megszánta őket. Nem azt olvassuk, hogy elfordult, és megkeményítette a szívét, vagy közönyében otthagya őket, hanem megszánta őket és segített rajtuk. És ha Krisztus valóban bennünk él, akkor mi is megindulunk majd a körülöttünk lévőkhöz szükségletei láttán.

Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé.

Ha Isten szeretete teljessé lett bennem, nem kell félnem Isten ítélőszékétől, teljes bizalommal tekinthetek az ítélet napja felé, hiszen Krisztusban vagyok és ezért nincs mitől félnem.

A szeretetben nincs félelem.

Ha neked mégis félelem van a szívedben, még nem lett teljessé benned Isten szeretete, vagyis nem vagy teljesen biztos afelől, hogy Ő szeret téged. Elkeseredsz, úgy érzed, hogy itt a vég, nem tudod, hogy mit tegyél, pedig ha igazán tudnád azt, hogy Isten szeret téged, akkor felismernéd azt, hogy minden ami az életedben történik, Isten kezében van, és Ő engedte azt meg.

Ha nehézségek közepette is hiszem azt, hogy Isten szeret engem, akkor ebbe megnyugodhatok, nem kell afelől aggódnom, hogy mi történik majd velem. Ő fogja megoldani a problémáimat. Ha akár a házamat is elveszítettem, akkor is azt tudom mondani, hogy Isten tudja, hogy mit csinál, és ő biztosan megoldja ezt is valahogy.

Ó mennyire jó is megpihenni abban a tudatban, hogy Ő szeret engem. Ha erről teljes bizonyossággal meg vagyok győződve, akkor el tudom fogadni mindazt, ami történik velem anélkül, hogy félelem töltené el a szívemet.

A teljes szeretet kiűzi a félelmet. Aki azonban fél, az szenved. Aki pedig fél, nem lett tökéletes a szeretetben.

Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.

Isten tehát a kezdeményező, az ember pedig az Ő kezdeményezésére reagál. Ezért óvakodjatok a napjainkban is igencsak népszerű tanítástól, mely szerint az ember a kezdeményező, és mi kezdeményezünk Isten felé, Ő pedig erre reagál.

Én magam is évekig hallgattam ezt a tanítást, sőt mi több, évekig én is ezt tanítottam, hogy kezdeményezzünk Isten felé, hogy ő reagálni tudjon. Én is azt tanítottam, hogy bőjtölnünk kell, hogy Isten erre reagálhasson, imádnunk kell Istent, hogy Isten reagálhasson a mi imádatunkra. Adnunk kell, hogy utána Isten erre válaszolhasson és adhasson nekünk.

Valójában azonban Isten a kezdeményező, és mi vagyunk azok, akik erre válaszolunk. Én tehát nem azért imádom Istent, hogy Ő erre válaszol megáldja az én életemet, mert Ő már eddig is hihetetlen sok áldást kiöntött az én életemre, és én a szívem hálájából válaszolok Isten kegyelmére, amelyet megtapasztaltam. Isten volt tehát az Aki kezdeményezett, aki kinyúlt felénk az Ő szeretetével, az Ő kegyelmével és én erre válaszolok. Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.

Ahhoz azonban, hogy mi válaszolni tudjunk, előbb meg kell ismerjünk az Ő szeretetét, az Ő kegyelmét, az Ő jóságát. Isten tehát a kezdeményező. Én azért szeretek, mert ő előbb szeretett engem.

Ha valaki azt mondja, hogy szeretem Istent, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.

Erről Snoopy, a híres rajzfilmfigura jut eszembe, Ő szokta mondogatni, hogy én annyira szeretem a világot, csak a benne lévő embereket gyűlölöm. Nem mondhatom tehát, hogy szeretem a világot, de közben gyűlölöm a testvéreimet. Ez a két dolog nem fér össze.

Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.

A Máté 22.36-ban egy törvénytudó odament Jézushoz és megkérdezte tőle.
Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt. Szeresd az urat a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez. Szeresd felebarátodat mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Vegyük észre, hogy Jézus a felebarátaink szeretetét összekapcsolja Isten szeretetével.

A Máté 19.16-ban azt olvashatjuk, hogy egy gazdag ifjú odament Jézushoz és megkérdezte tőle.

Jó Mester mi jó tegeyek, hogy elnyerjem az örök életet? Ő így válaszolt neki. Miért mondasz engem jónak, csak egy van Aki jó, mégpedig Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. Az megkérdezte melyeket? Jézus így felelt. Ezeket. Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, szeresd apádat és anyádat és szeresd felebarátodat mint magadat. Az ifjú erre ezt mondta. Ezt mind megtartottam. Mi fogyatkozás van még bennem? Jézus így válaszolt neki. Ha tökéletes akarsz lenni menj el, add el vagyondodat, oszd szét a szegényeknek és kincsed lesz a mennyben aztán jöjj és kövess engem. Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Ez az ifjú ezeket a dolgokat megtartotta, tehát nem ölt, nem paráználkodott, nem lopott, nem tanúskodott hamisan, de ott van az a parancsolat is, hogy szeresd felebarátodat mint magadat. Ez az ifjú hatalmas vagyonnal rendelkezik, több pénze van, mint amennyire szüksége lenne, és ott vannak körülötte a felebarátai, akik közül egyesek éheznek. Ő azonban nem hajlandó rajtuk segíteni.

Ha te is így vagy, akkor nem szereted a felebarátodat úgy, ahogy saját magadat. Lehet, hogy szavaiddal azt hirdeted, hogy én szeretem Istent és én megtartom minden parancsolatát, de ha megnézzük, hogy a gyakorlatban ez hogy néz ki, nyilvánvalóvá válik, hogy nem tartod meg az Ő parancsolatait.

Mert elsősorban nem az számít amit mondok, hanem a cselekedeteim árulják el rólam az igazságot.

JÁNOS ELSŐ LEVELE

5. FEJEZET

1 János 5,1: *Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született.*

Ha tehát azt mondom, hogy szeretem Jézust, ha szeretem azt, akitől ezt az új életet kaptam, akkor újjászülettem. Ha ezt komolyan gondolom, akkor Krisztus testét is szeretni fogom, és így az én testvéreimet az Úrban is szeretni fogom, akiket Jézus szintén újjászült.

2. *Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.*

Jézus a János 13,34-ben a következőket mondja: *Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.*

Jézustól két parancsolatot kaptunk az Újszövetségben. Az egyik, hogy mindennél jobban szeressük Istent, a másik pedig, hogy szeressük felebarátainkat, mint saját magunkat. Ezzel a két parancsolattal foglalata össze Jézus az újszövetségi parancsolatokat. János ebben a levélben pedig Jézus parancsolatait foglalja össze, és azoknak a lényegére mutat rá.

A harmadik fejezet 23. versében ezt írja János: *Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő fiának, a Jézus krisztusnak a nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.*

János tehát Jézus parancsolatának egy tömörített változatát adja itt: higgy Jézusban, és szeresd a másikat. Hiszen erről szól a keresztény élet, ez a kereszténység lényege: hogy hiszünk Jézus Krisztusban és szeretjük egymást.

2. *Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.*

3. *Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk. Az ő parancsolatai pedig nem nehezek.*

Legalábbis az első nem annyira nehéz: hinni az ő fiában, Jézus Krisztusban. A második parancsolat azért már nehezebb: úgy szeretni felebarátunkat, mint ahogyan önmagunkat szeretjük. Ehhez valóban a Szentlélek munkájára van szükség a szívünkben. Ehhez a mi elhatározásunk nem elég. Higgyétek el, én tapasztalatból tudom ezt.

Hányszor próbáltam magamnak bebeszélni valakiről, hogy szeretem őt. Próbáltam magamon önhipnóizist folytatni e téren, és a következőket mondtam: „Ó, azért nem is olyan szörnyű ez az ember, azért van egy-két jó tulajdonsága is, nem kellene így

érezek iránta. Igaz, hogy meglehetősen hangos és tapintatlan, és nagyon ostoba dolgokat tud néha mondani, de attól még nem kellene ezt az ellenszenvet éreznem iránta.” Próbálok magamnak bebeszélni, hogy én ezt az embert kedvelem, hogy nem is olyan rossz, hogy teljesen elviselhető.

Erről az jut eszembe, amit gyerekkoromban mondogattunk egymásnak,, hogy éppen csak annyira szeretlek, hogy a mennybe kerüljek. Szóval az ember próbálja magának bemagyarázni, hogy az az ember teljesen elfogadható, amíg aztán egyszer megjelenik egy összejövetelem, belép, elkezd hangoskodni, játssza az eszt... Bennem pedig abban a pillanatban az fogalmazódik meg, hogy „Ó, ez az idióta, miért nem maradt otthon.” És ezzel a másodperc töredéke alatt összeomlik az a több órás munka, amelyet arra szántam, hogy magamnak bebeszéljem, hogy én őt mennyire kedvelem. Hát ennyit erről. Pedig nagyon próbálkoztam.

Az igazság az, hogy vannak olyan emberek, akikkel nem pendülök egy húron. Talán éppen azért nem, mert túlságosan is hasonlítanak rám. Hihetetlen, hogy a mi bűneink mások életében milyen szörnyűségesnek tűnnek. Ha én követem el azokat a bűnöket, az még elmegy. De ha az én bűneimet valaki más is elköveti, hát az valami iszonyat, és ki nem állhatom azt a másikat.

Mi tehát saját erőnkől nem tudjuk magunkban generálni ezt az agapé szeretetet, ehhez a Szentlélek munkájára van szükség a szívünkben. Ezért bizonyítja ez mindennél határozottabban számomra azt, hogy Isten Lelke lakik bennem, mert szeretetet ad olyan emberek iránt, akiket egyébként ki nem állhatnék, és megtapasztalom azt, hogy a Szent Lélek munkálkodik a szívemben, megváltoztatja a hozzáállásomat, és tudom, hogy ez Isten munkája az életemben azért, hogy teljessé tegye bennem az Isten szeretetét.

Volt már úgy, hogy azt imádkoztam: „Uram, tudom, hogy Te azt kéred tőlem, hogy szeressem ezt az embert, de én erre saját erőmből képtelen vagyok. Uram, kérek, munkálkodj az én szívemben. Énbennem nincs ez iránt az ember iránt szeretet. Ezért arra kérek, hogy a Te szeretetedet add nekem iránta.” Nagyon fontos, hogy ezekben a dolgokban is őszinték legyünk Istennel, hiszen Istent nem lehet becsapni. Ha nem vagyunk őszinték, magunkat csapjuk be.

Pedig néha még az imáinkkal is megpróbáljuk megteveszteni Istent. Például azt mondom: „Ó, Uram, annyira köszönöm, hogy ilyen szeretetet adtál nekem, annyira szerettek mindenkit, de van itt valaki, Uram, akit számomra nagyon nehéz olyan mélyen, olyan őszintén és szenvedélyesen szeretni, ahogy azt nekem kellene, úgyhogy add, Uram, hogy jobban tudjam őt szeretni.”

Ehelyett őszintének kell kennünk Istennel, és inkább ezt mondjuk: „Uram, én utálok ezt az embert, ki nem állhatom, úgyhogy Uram, neked kell segítened, hogy szeressem ezt az embert. Rád van szükségem ehhez. Szeretném azt, hogy ezt kimunkáld bennem, engedni akarom a Te munkádat megvalósulni. Kérek, munkálkodj a szívemben, vedd el ezt az utálatot a szívemből, és add nekem a Te szeretetedet iránta.”

Ha tehát őszinték vagyunk Istennel, akkor az Úr kimunkálja ezt bennünk. De azzal semmire sem megyünk, ha Istent próbáljuk megtéveszteni, hiszen ő tudja, hogy mi van a szívünkben. Persze sokszor arra törekszünk, hogy amikor imádkozunk jó színben tüntessük fel magunkat Isten előtt, és megfélekedünk arról, hogy Isten ismeri a teljes igazságot, és látja a mi szívünket.

Az ő parancsolatai pedig nem nehezek.

Mert minden, ami Istentől születet, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.

A Jelenések 12-ben olvashatunk arról, hogy amikor a Sátán levettetett a mennyből. A 11. vers azt írja, hogy *a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével győzték őt le azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig.*

A mi győzelmünk titka pedig a Jézus Krisztusba vetett hitünk. Ezzel a hittel tudjuk legyőzni a világot. Hogyan teszünk szert erre a hitre? Úgy, hogy megismerjük őt. És hogyan ismerhetem meg őt? Úgy, hogy tanulmányozom a Bibliát, amely Isten önmagáról adott kijelentése.

Rendkívül nehéz valaki olyanban bízunk, akit nem ismerünk. Ha valaki odajön hozzád az utcán, akit még soha életedben nem láttál, és kér tőled tízezer forintot, és megígéri neked, hogy egy hét múlva ugyanitt találkoztok ugyanekkor, és ő visszaadja neked ezt a kölcsön pénzt, akkor valószínűleg nemet mondanál. Hiszen most láttad ezt az embert először, nem ismered őt, nem tudod, hogy mennyire megbízható. Nagyon nehéz valaki olyanban bízunk, akit nem ismerünk, hiszen sok csalóval találkozik az ember. De ha valakit jól ismerünk, tudjuk, hogy becsületes ember, tudjuk hogy megbízható és gerinces, akkor már nem esik nehezünkre bízni abban az emberben.

Ha Te nem bízol Istenben, a probléma gyökere valószínűleg az, hogy nem ismered őt eléggé. Ezért mondja Jézus a Máté 11,28-ban, hogy *jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok Nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.*

Jézus tehát azt mondja: tanuljatok tőlem. Miért? Azért, mert így növekszik a hitünk. Minél inkább megismerjük őt, annál kevésbé okoz nehézséget számunkra, hogy bízunk őbenne. Tehát a hit által győzedelmeskedhetünk a világ felett.

1János 5,5: Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

A Jézus Krisztusba vetett hit által tudunk győzedelmeskedni a világ felett.

6. ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nem csak a víz által, hanem a víz és vér által, a Lélek pedig bizonyágot tesz róla, mert a Lélek az igazság.

Mit jelent az, hogy víz és vér által jött, nem csak víz által? Két különböző magyarázat is létezik erre. Az igemagyarázók egyik csoportja szerint ez Jézus bemerítkezésére utal. Jézust vízzel keresztelték meg, később pedig vérrel is.

A Máté 10,35-ben azt olvashatjuk, hogy János és Jakab egy alkalommal egy különleges kéréssel fordult Jézushoz. Így szóltak hozzá: *Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk, amit kérünk, add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk a bal kezéd felől üljön majd a dicsőséges uralkodásod idején.*

Jézus így válaszolt a 38. versben: *Nem tudjátok, mit kértek. Vajon ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én kiiszok, és meg tudtok-e keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?* Ő tehát keresztséggé utal saját halálára. Ezért gondolják egyes biblíamagyarázók, hogy amikor János arról ír, hogy nem csak a víz által jött el, hanem a víz és a vér által, a víz Jézus bemerítkezésére utal, a vér pedig az ő kereszthalálára.

Egy másik csoport szerint itt János Jézus keresztre feszítésére utal, mégpedig arra a momentumra, amikor egy római katona egy lándzsát döfött Jézus oldalába, és a sebből vér és víz tört elő. Eszerint tehát ez az ígéret arra utal, hogy Jézus az ő kereszthalála által megtisztított bennünket bűneinktől a kereszten kiontatott víz és vér által.

Őszintén szólva nem vagyok teljesen biztos abban, hogy János itt mire utal. Mind a két magyarázat logikusnak tűnik. Ha bármelyiket is fogadjuk el a kettő közül, valószínűleg nem járunk túl messze az igazságtól.

6. Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nem csak a víz által, hanem a víz és vér által, a Lélek pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Lélek az igazság.

A Lélek tehát bizonyosságot tesz a szívünkben az igazságról.

A hetedik versről el kell mondanom, hogy egyetlen rendelkezésünkre álló korai kéziratban sem található meg ez az ígevers, és kb. a X. században jelent meg a kéziratokban. Elképzelhető tehát, hogy János eredeti levele ezt az ígevert nem tartalmazta, így a hetedik versnek valószínűleg nem kellene itt lennie a Bibliánkban. Ez az egyetlen ígevers az újszövetségben, amelyről ezt ki merném jelenteni. Úgy tűnik tehát, hogy a korai kéziratok ezt a verset nem tartalmazták, és egyelőre nem áll rendelkezésünkre olyan bizonyíték, amely ennek az ellenkezőjét bizonyítaná.

A Lélek pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Lélek az igazság.

De miről tesz a Lélek bizonyosságot?

Hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek: a Lélek, a víz, a vér, és ez a három egy.

A Lélek tehát bizonyosságot tesz Jézus Krisztusról, és arról az üdvösségről, amely a miénk Jézus Krisztus által. Akár Jézus bemerítkezéséről legyen szó, akár a kereszthaláláról, akár arról a vízről, amely vérrel keveredve kifolyt Jézus oldalából a

keresztén, János azt mondja, hogy láttuk, tanúsíthatjuk, hogy ez igaz, és azért teszünk róla tanúbizonyságot, hogy higgyetek.

Orvosi szemmel is nagyon érdekes az a momentum, amikor a római katona lándzsáját Jézus oldalába döfte, mert ekkor Jézus már halott volt. Eredetileg arra készültek, hogy eltörök a lábszárcsontjait, és így meggyorsítják a halálát, de nagy meglepetésükre Jézus akkor már halott volt, hiszen szabad akaratából lehelte ki lelkét.

De vajon ki ölte meg akkor Jézust? Senki. A János 10,18-ban ezt mondja Jézus: *Senki sem veheti el tőlem az életemet, én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem.* Jézusnak hatalma volt arra, hogy elküldje a lelkét a testétől, és ezáltal meghaljon.

Nekem erre nincs hatalmam. Én nem mondhatom a lelkemnek csak úgy, hogy távozz. De Jézusnak hatalma volt arra, hogy odaadja az életét, illetve, hogy visszavegye azt. Az evangéliumokban tehát azt olvashatjuk, hogy Jézus halála pillanatában kilehelte, vagyis elküldte a lelkét, hogy most már menjen és hagyja el a testét, mert bevégeztetett.

Igy amikor a katonák odaértek, már halva találták, és ezért nem törték össze a lábszárcsontjait. Ezzel teljesedett be az a prófécia, amelyet a 34. Zsoltár 21. versében találunk Jézus halálára nézve: *Megőrzi minden csontját, egy sem török el közülük.* Ehelyett a római katona Jézus oldalában döfte dárdáját, és ezzel is beteljesedett a prófécia, amely előre megjövendölte, hogy őt át fogják döfni.

Ha orvosi szemszögből vizsgáljuk azt, amikor a katona átszúrta lándzsájával Jézus szívét, akkor biztosra vehetjük, hogy a szívét döfte át, mert a sebből vér és víz folyt ki, amely azt mutatja, hogy Jézus orvosi kifejezéssel élve szívszakadást szenvedett. Ez volt a fizikai tünet, szellemi értelemben pedig Jézus egyszerűen megparancsolta lelkének, hogy hagyja el a testét.

A Lélek tehát bizonyágot tesz arról, hogy Jézus Krisztus vére, amely kiontatott a keresztén, minden bűnünktől megtisztít bennünket. Hárman tesznek bizonyágot arról, hogy Jézus Krisztus halálával kifizette bűneinkért az árat a keresztén.

9. Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyágtételét, de Isten bizonyágtétele nagyobb.

Gondoljunk csak bele, hogy mire épül az igazságügyi rendszerünk: az emberek tanúvallomására. Képzeld el egy pillanatra, hogy bíróság elé állítanak, mert kiraboltad a sarki OTP-t. Te ártatlannak vallod magad, és egy kiváló ügyvédet alkalmazol. A tárgyalás megkezdődik, az ügyész szólítja az első tanút, aki ügyintéző az OTP-nél, és felteszi neki a következő kérdést:

- Mi történt március 14-én délután kettő órakor? Erre az ügyintéző elmeséli, hogy odajött hozzá egy férfi, egy táskát nyújtott át neki, illetve egy üzenetet, amelyen az állt, hogy fegyver van nála, és használni fogja, ha azonnal nem rakom tele a táskát pénzzel. Az ügyész következő kérdése:

- Látja Ön most ezt a férfit? Itt van ő a teremben? És jön a válasz: - Igen, ott ül velem szemben. - Biztos benne? - Igen, teljesen biztos vagyok benne. - Mitől olyan biztos benne? - Észrevettem egy sebhelyet az arcán, biztos vagyok benne, hogy ő az.

Ekkor az ügyész a második tanút is szólítja. Megint csak megkérdezi a nevét, megkérdezi, hogy hol volt ő március 14-én délután két órakor? Az ember azt mondja, éppen sorban álltam, és láttam, ahogy egy férfi odalép az ügyintézőhöz,... és elmeséli a történetet. Az ügyész tőle is megkérdezi, hogy látja-e a teremben ezt az embert, és a második tanú is azonosít téged. Akkor jön a következő tanú, aki éppen akkor lépett be a bankba, amikor a kiviharzottál az ajtón, és majdnem fellökted ezt az embert. Ő rád ordított, majd meglátta, hogy fegyver van nálad, és ő is azonosít.

Téged pedig a tanúvallomások alapján bűnösnek ítélnék. Erre épül az igazságügyi rendszerünk.

Az emberek tanúvallomása nagyon sokat ér. Ha azonban elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, nem kellene Isten bizonyágtételét is elfogadjuk? Nem kellene az Ő lelkének bizonyágtételét is elfogadjuk? Hiszen János itt azt írja, hogy Isten bizonyágtétele nagyobb.

Nagyon érdekes az, hogy sokan könnyebben hisznek más embereknek, mint Istennek. Hajlamosak vagyunk még olyanoknak is hinni, akik egyébként nem megbízhatóak. „De hát olyan meggyőző a története, biztos voltam benne, hogy tényleg haldoklott a nagyanyja, hiszen keservesen sírt.”

Ha azonban az embereknek hiszünk, akkor higgyünk Istennek is, hiszen *Isten bizonyágtétele nagyobb, mert Isten bizonyágtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyágot. Aki tehát hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyágtétel.*

A Lélek tesz bennem bizonyágot Jézus Krisztus igazságáról, ezért nem kell kételyek között vergődjek. A Szentlélek tesz tanúbizonyágot nekem mindenről, és így tudhatom, hogy ez igaz. Egy intuitív meggyőződés lehet a birtokomban.

Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tesz Fiáról.

Tehát ha te nem hiszed el Istennek, amit ő mond, akkor ezzel tulajdonképpen azt mondod Istenről, hogy ő hazudik. Ez pedig egy szörnyű vád Istennel szemben. Te azonban ezzel vádolod Őt, ha nem vagy hajlandó elhinni azt, amit Isten neked kinyilatkoztat, és ha nem hiszed el a Szent Lélek tanúbizonyágát Jézus Krisztusról, miszerint Jézus Krisztus a világ Megváltója.

Az egyedüli reménységünk Jézus Krisztusban van. Ha valaki ezt nem hajlandó elhinni, az megbocsáthatatlan bűnt követ el. Egyetlen módon juthatunk üdvösségre, mégpedig a Jézus Krisztusba vetett hit által. Nincs más út. Ezért a Szentlélek ellen vétkezel, és Őt hazugnak hívod, amikor elutasítod az ő tanúbizonyágát arra vonatkozóan, hogy neked szükséged van Jézus Krisztusra, és hogy fontos az, hogy átadd neki az életed.

11. Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.

12. Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.

Ez Isten bizonyágtétele. Isten örök életet adott nekünk, de ez az örök élet az ő Fiában van. A Fiú nélkül nem lehet örök életünk. Az örök életről pedig tudnunk kell, hogy az elsődleges jellemvonása nem az, hogy soha nem ér véget. A legfontosabb és legizgalmasabb az örök élettel kapcsolatban az, hogy ez teljesen más élet lesz, mint a földi életünk. Minőségében különbözik majd tőle. Őszintén szólva el sem tudnék képzelni annál szörnyűbbet, hogy ebben a nyomorult testemben éljek örökkön örökké, amely ráadásul napról napra, évről évre jobban és jobban leépül.

2Korinthus 4,16: Ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.

Hálás vagyok Istennek, hogy a Szent Lelke ezt a munkát végzi el bennem, megújítva napról napra az én belső emberemet. Máskülönben nagyon elkeserednék. A testem egyre inkább leépül, úgyhogy még az is szörnyű lenne, ha 150 évet kellene éljek ebben a testben itt a földön. Hiszen biztos vagyok benne, hogy addigra már egyáltalán nem látnék, valószínűleg ki sem tudnék kelni az ágyból, az érzékszerveim már nem működnének megfelelően, és már a csokoládé ízét sem érezném. Szörnyű lenne egy ilyen testben tölteni az örökkévalóságot.

A Bibliában azonban azt látjuk, hogy az igazi énem az az én lelkem. A test csupán egy eszköz, egy sátor, a lélek pedig a testen keresztül nyilvánul meg. Amikor a testem már az évek során annyira elhasználódik, hogy többé nem tudja betölteni azt a funkciót, amelyre Isten teremtette, akkor Isten az ő szeretetével kiszabadítja az én lelkemet a testemből. Nem kell ebben a testben élnem örökre, és ennek nagyon örülök.

Őszintén szólva nem szeretném azt a pontot megvárni, amikor már magatehetetlen vagyok, és már semmire sem emlékszem. Remélem, az Úr sokkal hamarabb magához szólít. És amikor egy nap majd meghalok, akármilyen módon is, lehet hogy szívrohamban vagy balesetben, arra kérek benneteket, hogy velem együtt örvendeztetek. Abban ugyanis biztosak lehettek, hogy én örvendezni fogok abban, hogy Isten megszabadított ebből a gyenge, múlandó testből.

Ne értsetek félre, nem azt akarom ezzel mondani, hogy én már nagyon öreg vagyok, és meghalni készülök. Nem, nagyon is jól érzem magam. Úgy érzem, erős és egészséges vagyok, és nem szeretnék lekezelően nyilatkozni a testemről, amely egy csodálatos ajándék Istentől. Isten nagyon jó hozzám, és hálás vagyok Neki azért, hogy erősnek érezhetem magam, hogy van energiám a mindennapi teendőimhez. Ugyanakkor azonban józanul tudatosítanom kell azt is, hogy a testem már nem a régi. Már itt-ott fáj, nem is látok már olyan jól, már a hallásom sem a régi. Ezzel tisztában vagyok.

Ugyanakkor azonban azt is tudom, hogy vár rám az örök élet. Egy olyan élet, amely nem múlik el soha. Ez nem csak a hossza miatt különleges, hanem a minősége miatt is.

Egy nagyon is teljes, egy nagyon is gazdag, örömteli élet ez. Erről szól Isten országa, az igazságról, a békességről, az örömről. Ilyen életet kaptunk tehát Istentől. Egy örökkévaló életet, amelyben szeretet van, amelyben öröm van, és amelyet Jézus Krisztusban, a Fiúban találunk meg.

Erről azonban a Prédikátor könyve jut eszembe, amelyet Salamon király írt, aki akkor már idős, sokat megélt, kissé megkeseredett ember volt.

A Prédikátor 2,10-ben azt írja: *Nem tagadtam meg magamtól semmit, amit megkívánt a szemem.* Salamonnak hatalmas gazdagsága volt, s a tudás terén is minden ismeretet megszerzett, amit csak lehetett. Mindent kipróbált, amit csak lehetett, és mégis mit mond? Újra és újra elismétli, hogy minden csak hiábavalóság a nap alatt. Minden olyan üres, hogy az már szinte elviselhetetlen. Minden olyan hiábavaló itt a földön, a nap alatt.

Az az élet azonban, amely ránk vár a Fiúban, teljesen más. Kár, hogy Salamon ezt nem tudta. Ránk egy örökkévaló, minőségi élet vár Krisztusban, telve örömmel, telve szeretettel. Lehet, hogy a te földi életed is nyomorúságos, üres és idegesítő, de próbáld ki azt az életet, ami a Fiúban van.

Ne feledjük tehát: *12. Akié a Fiú, azé az élet. Akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.*

Jézus is ezt mondja a János 3,36-ban. *Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.*

13. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.

És miért írta még János ezt a levelet? Hogy közösségünk lehessen Jézus Krisztussal, és hogy az örömünk teljessé váljon.

1János 1,3: Amit tehát láttunk, és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával, és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

4. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen. Vagy ahogy a Károli fordításban olvashatjuk: *Hogy örömtök teljes legyen.*

1 János 2,1: Gyermekeim, ezt azért írom Nektek, hogy ne vétkezzetek.

1 János 5,13: Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.

János tehát azt mondja, hogy többek között azért írta ezt a levelet, hogy a hívők biztosak lehessenek abban, hogy örök életük van.

14. Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.

15. *Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kérünk tőle.*

Nézzük csak meg még egyszer, hogy mit ír az Ige? *Ha valamit az ő akarata szerint kérünk.* Ez egy fontos feltétel. Nem arról van tehát szó, hogy bármit kérünk Istentől, azt automatikusan megadja nekünk. A Jakab 4,2-ben azt olvashatjuk, hogy *nem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. 3. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékoználni.*

Abban azonban biztosak lehetünk, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Az ima ugyanis nem arról szól, hogy az én akaratom valósuljon meg. Sok ember azonban pontosan ezt gondolja, hogy az ima arra szolgál, hogy előhívjuk a dzsinnt a palackból, és azután elsoroljuk neki három kívánságunkat, amely természetesen azonnal teljesül. Az ima nem erről szól. Az ima célja az, hogy Isten akarata valósuljon meg.

Ezért írja János, hogy *ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kérünk tőle.*

Ha valamit nem az ő akarata szerint kérünk, akkor Isten jó és kegyelmes, és nem hallgatja meg azt az imát, és nem válaszol arra. El kell mondanom, hogy én ugyanolyan hálás vagyok Istennek azért, hogy megválaszolja az imáimat, mint azért, hogy bizonyos imáimat nem válaszolta meg. Isten sokkal jobban tudja nálam, hogy mi a jó nekem. Bizony, ha egyes imáimat megválaszolta volna, most nagy bajban lennénk. Az ima tehát arról szól, hogy Isten akarata legyen meg itt a földön.

5,16. *Ha valaki látja, hogy a testvére nem halálos bűnt követ el, könyörögjön érte, és életet fog adni annak, aki nem halálos bűnt követ el.*

Vannak tehát olyan bűnök, amelyeket elkövetünk, de nem minősülnek halálos bűnnek. A bűn szó önmagában azt jelenti: célt téveszteni.

Igazából minden ember vétkezett már. Pontosán ezt mondja János is az első fejezetben, a 8. versben: *Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.*

Mindannyian célt tévesztettünk, mindannyian vétkeztünk már. De mi az, amire a 16. vers halálos bűnként utal? Jézus Krisztus elutasítása számít halálos bűnnek. A halálos bűn az, amikor valaki tudatosan és készakarva hátat fordít Jézus Krisztusnak.

János azt mondja, hogy nem ilyen esetre mondom, hogy könyörögjünk, mert ez egy olyan határ, amelyet Isten nem fog átlépni. Isten nem fog semmit rád erőszakolni, hiszen szabad akaratot adott neked, és ő ezt tiszteletben tartja, és akarated ellenére nem fog üdvözíteni téged. Nem fog arra kényszeríteni téged, hogy vele legyél a mennyben. Ha nem akarsz Istennel lenni, nem kell Istennel lenned. De ha ezek után

nyomorultul érzed magad, akkor ne Istent hibáztasd, mert nem ő a felelős. Te vagy a felelős saját nyomorúságodért.

Tehát, ha egy testvérünk bűnben van, imádkozzunk érte.

Gyakran az, aki bűnben van, ezt nem is tudatosítja. A Sátán a megtévesztés mestere. A világosság angyalának adja ki magát, hogy becsapjon bennünket, és az emberrel elhitei a hazugságot.

Látom is magam előtt az egész forgatókönyvet, mert olyan sokszor találkoztam már ezzel: Egy férj a következőket mondja nekem: „úgy érzem, a feleségem sohasem értett meg engem igazán, én pedig sohasem szerettem őt igazán. Bár feleségül vettem őt, de mégsem szerettem. Ez a másik nő azonban a feleségemmel ellentétben megért engem, annyira egy húron pendülünk, olyan különleges a kapcsolatunk. Ő annyira lelki, és amikor együtt vagyunk, annyira közel érezzük magunkat Istenhez.”

Ezek mind-mind a Sátán hazugságai. Úgyhogy, amikor egy testvéretek bűnben van, imádkozzatok érte, mert ő maga nem látja, hogy bűnben van, hisz a Sátán megvakította őt. Imádkozzatok azért, hogy Isten megnyissa az ő szemét, hogy megláthassa azt, hogy eddig vak volt, és meglássa, hogy a Sátán megtévesztette őt. Imádkozzatok azért, hogy Isten kiszabadítsa őt az ellenség karmaiból, mert becsapta őt, és eltorzította értékrendjét. Imádkozzatok azért, hogy Isten adjon neki újra életet, hogy újra láthasson, és hogy mindebből megszabaduljon.

Ha valaki tudatosan háttal fordít Jézus Krisztusnak, akkor is imádkozz érte. De ne azt imádkozd, hogy Isten mentse meg őt, mert Isten az ő akarata ellenére nem fogja őt megmenteni. Hanem azért imádkozz, hogy Isten kötözze meg a Sátán munkáját az életében, munkálkodjon az életében, és nyissa meg szívét az igazságra.

Visszatérve a 16. vers végéhez. Van halálos bűn. Nem az ilyen esetre mondom, hogy könyörögjön.

17. Minden gonoszság bűn, de van nem halálos bűn is.

Sok olyan dolog van tehát, ami nem helyes, amit mi is teszünk, de ezek nem számítanak halálos bűnnek, és Isten nem ítél minket örök kárhozatra ezek miatt. Ami engem illet, én hiszek, Isten kegyelmében, és hiszem, hogy csak egy olyan bűn van, amely valóban örök kárhozatra ítéli az ember életét. Ez pedig az, amikor elutasítjuk Isten szeretetét Jézus Krisztusban. Ez a halálos bűn.

18. Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik.

Hiszen új természete van már.

Pál is ezt írja a Róma 6,2-ben: *Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?* Hiszen a régi természetünk halott.

Ez azt jelenti, hogy már nem tudok megmaradni a bűnben, hiszen, aki Istentől született, nem marad meg abban. Ez nem azt jelenti, hogy soha nem vétkezünk, de újjászületett hívőként azt hiszem, hamar rájöttünk arra, hogy már nem tudunk úgy vétkezni, hogy a szemünk sem rebben.

Lehet, hogy megtérésünk előtt, amikor vétkeztünk, semmit nem éreztünk, és éltük tovább az életünket, hívőként azonban ez már nem történik meg. Isten szól hozzánk, és rámutat a bűnünkre minden egyes alkalommal. Őt azért teszi ezt, mert szeret, mert nem akarja hogy nyugodtan éldegéljünk a bűnünkkel, mintha mi sem történt volna.

Vigyázz azonban, mert ha te nyugodtan éldegélsz a bűnödben, lehet, hogy nem is tértél még meg. A Zsidók 12,6-ban ezt olvashatjuk: *Mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.* Vagyis nem engedi, hogy csak úgy éldegéljünk a bűnünkben.

Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született – ez a kifejezés itt Jézus Krisztusra utal - az vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti. Vagy ahogy az angolban olvashatjuk: *Az vigyáz rám, és a gonosz meg sem érinthet engem.* Engem megtart Jézus Krisztus hatalma.

19. Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalmában van.

20. De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az Igazat, és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örökélet.

János tehát levele végén arra fekteti a hangsúlyt, amit tudunk. Tudjuk, hogy aki Istentől van, nem él bűnben, tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalmában van.

20. De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott arra, hogy felismerjük az Igazat.

A felismerni kifejezésnek a görög eredetiben a 'ginoszkó' szó felel meg, ami azt jelenti, hogy valamit tapasztalatból tudunk. Mi tehát megtapasztaltuk, hogy ez az igazság, megtapasztaltuk azt, hogy az Igazban vagyunk.

János így folytatja a 20. vers második felében: *és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örökélet.*

János végül az utolsó mondatban a következőkre int bennünket:

21. Gyermekeim, őrizkedjétek a bálványoktól.

És milyen fontos dolog ez! Hiszen az ember hajlamos arra, hogy Isten helyett bálványokat imádjon. Persze nem gondolom azt, hogy mindenkinek a hálószobájában ott van egy kis szobrocska, előtte egy gyertyával, és minden este az előtt imádkozik.

Szerintem sokatoknak más bálványa van, mégpedig egyszemű és a nappaliban helyezkedik el, és különösen sok időt töltötök azzal, hogy azt bámuljátok minden nap. Van amikor hangosan hahotáztok, miközben a bálványotokat nézitek, és van amikor sírtok. A lényeg azonban az, hogy nagyon komolyan odaszántátok magatokat a bálványotoknak. Olyannyira, hogy sokkal több időt töltötök előtte és vele, mint bármi mással. Még a házastársatoknál is több időt töltötök vele.

De más is lehet a te bálványod. Például az az autó az autószalonban, amely előtt minden reggel elhaladsz, és amely felé oly nagy vágyakozással tekintesz. Már ültél is benne, és tudod, hogy egy napon a tied lesz. Már semmi másra sem tudsz gondolni, csak arra az autóra, és hogy milyen jó is lesz majd vezetni.

Nem tudom pontosan, hogy kinek mi a bálványa, de az életünkben nagyon sok minden lehet bálvány: Bármi, amivel Istent helyettesítem az életemben, bármi ami Isten és közém állhat, bármi ami annyira elkezd foglalkoztatni engem, hogy szépen lassan Isten helyébe lép. Őrizkednem kell a bálványoktól, hiszen nem engedhetem meg, hogy bármi is közém és Isten közé álljon, akár személyről, akár tárgyról van szó.

21. Gyermekeim, őrizkedjétek a bálványoktól.

Keressétek először Isten országát, és az ő igazságát!